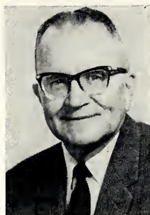

DEN *danske* STJERNE

Januar 1972 · 121. Årgang · Nummer 1

Det inspirerende budskab

AF ÆLDSTE THEODORE M. BURTON,
assistent til De Tolvs Råd.

Jeg føler mig tilskyndet til at understrege nødvendigheden af enighed som et af de største behov i vor verden i dag. Det gælder ikke blot verden i almindelighed, men den er særlig nødvendig inden for Kirken, hvis vi skal kunne indtage vor retmæssige plads med at lede menneskeheden til fred.
Hvad er det, der er årsag til uenighed og gnidninger? Der er mange årsager, men en af hovedårsagerne er menneskets eget „jeg" eller „ego". Jeg tolker dette *jeg* eller *ego* som et ønske om at blive anerkendt som en person, der er noget for sig selv. Dette ønske er ikke i sig selv ondt. Det kan tværtimod være en stor dyd, hvis det beherskes rigtigt. Der er et vist mål af tro på eller stolthed over sig selv, som ethvert succesrigt og lykkeligt menneske må besidde. Kun hvis jeg'et udvikler sig til selvoptagethed eller indbildskhed, må man være på vagt. Jeg'et bliver af det onde, når et menneske bliver påtrængende og taler overdrevent meget om sig selv med hensyn til sin egen betydning. Vær på vagt, når en mand eller en kvinde lægger beslag på hele konversationen og ignorerer andres meninger. Hvis et menneske ikke er ydmygt, men prøver at overgå eller stikke andre mennesker ud, er det i en meget farlig stilling. Personlig mener jeg, at en sådan ånd skabes af selviskhed og mangel på Jesu Kristi sande Ånd.
Vi lever i en verden fyldt med disharmoni og uenighed. Vi behøver ikke at være medvirkende til denne verdslige livsfilosofi — *og vi må ikke.* O

INDHOLDSFORTEGNELSE

DEN *danske* STJERNE

Organ for JESU KRISTI KIRKE AF SIDSTE DAGES HELLIGE

Januar 1972
121. Årgang · Nummer 1

Udgivet af

Den danske Mission af Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige

Dalgas Boulevard 164
2000 København F.
Telf. Fasan 9901
Postgiro 333.38

Paul L. Pehrson,
missionspræsident,
ansvarshavende redaktør

Koordinator: Bernd J. Larsen

Den danske Stjerne udkommer den 1. i hver måned. Abonnementsprisen (inkl. porto) er i Danmark kr. 15.- pr. halvår kr. 30.- for et helt år, i udlandet $ 4.00 for helt år. I løssalg kr. 3.- pr. nummer. Betaling ved check udstedt til Den danske Stjerne, Priorvej 12, København F. eller gennem postgiro 333.38 til Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige. (De nævnte priser er inklud. moms.)

Tryk:

Paul Giese KG, Offenbach/M., Deutschland

Layout:

PBO-Layout-Center, Frankfurt

„Heldige" syndere

PRÆSIDENT HAROLD B. LEE, Første Rådgiver i Det Første Præsidentskab

Findes der virkelig heldige syndere? Nå ja, måske tænker I på den uafhængige mand, som, til trods for at hans penge ikke altid stammer fra ærligt arbejde eller fra et lovligt foretagende, lever et liv i luksus og velvære. Han tilbringer sin søndag med at spille golf, gå til baseballkamp eller til væddeløb, i stedet for som ansvarsbevidst funktionær i Kirken at tage sig af vanskelige problemer inden for samme Kirke eller på anden måde holde Sabbatsdagen hellig, han tager på lange udflugter til interessante steder og anvender dertil penge, hvoraf han i det mindste kunne have betalt sin tiende, have bidraget til Kirkens opbygning eller til omsorg for de fattige. Han har ikke tid til at udfylde en mission for Kirken på egen bekostning. På grund af det verdslige selskab, han bevæger sig i, gør han sig ingen skrupler over at drikke eller søge til spillebulerne. Om det så er umoralskhed, så ser hans kreds gennem fingrene med det — det er de mennesker, der holder sig fra kirkelige forbindelser, hvor en sådan adfærd — målt med evangeliske standarder — ville blive kraftigt fordømt.

Samtidig har I måske lagt mærke til, at den kvinde, som bor i hans hus, og som han kalder sin hustru, fuldstændig har ignoreret den første befaling om at blive „mangfoldige og opfylde jorden". (Se 1. Mos. 1:28.) Hun gider ikke få børn, de kunne komme i vejen for hendes karriere eller hendes samfundsaktiviteter. Hun har sat sig uden for Kirken og beroliger sin samvittighed med den gamle udtalelse, at når alt kommer til alt, er religion og Kirken kun for de fattige og uerfarne. Gennem forbrug af sin mands rigdom har hun frigjort sig fra hjemmets opgaver, således at hendes dage ikke bliver ensformige; hun har tid til at spille bridge og gå til andre arrangementer, hvor man ryger og drikker uden hensyn — i hvert fald kun lidt — til Kirkens påbud om at lade være. Hun har råd til at klæde sig efter sidste og dyreste mode; hun undgår de afslørende tegn på en husmoders pligter, heri indbefattet ærgrelser over børn.

Måske vil man, når man betragter sådanne illustrationer af tilsyneladende succes for syndere mod Herrens befalinger, drage den slutning, at de har valgt „den gode del" — fordi man mangler oversigt over hele livets plan og hensigter. Man tænker måske, at en sammenligning med en, hvis liv leves aktivt i Kirken, ikke er nem, med dens stadige påbud og strenge krav, den medfølgende tjeneste og offer, der kræver tid, talent og penge, samt de foruroligende chok, man får i samvittigheden, når man foretager sig noget, der er i strid med de standarder, man bekender sig til. Måske tænker man, at den energi, man anvender på andre bestræbelser, vil give større renter, og at religionen bør overlades til dem, som ikke har råd til noget bedre. Men inden I træffer jeres endelige afgørelse for, hvilken kurs I vil følge, må det være mig tilladt at hjælpe jer med at hæve jeres blik til et højere punkt, hvorfra man har et godt overblik, så I kan se tingene, som de virkelig er.

Smuk, sød og saftig frugt kan ikke udvikles, hvis ikke modertræets rødder er plantet i fed, frugtbar muld, og med mindre der bliver sørget for tilpas beskæring, kultivering og vanding. Det samme er tilfældet med de lækre frugter af dyd og kyskhed, ærlighed, mådehold, retskaffenhed og troskab mod principperne: man vil ikke kunne finde dem udviklet i det menneske, hvis liv ikke grunder sig på et fast vidnesbyrd om Evangeliets sandheder om den Herre Jesu Kristi liv og mission. For virkelig at være retskaffen kræves daglig beskæring af de onde vækster i vor karakter gennem daglig omvendelse fra synd.

Hvem er ophavet til det program, der således forklæder det onde og forkerte, så det vækker vore lyster? Dengang der blev krig i Himmelen, foreslog Lucifer, en af

Guds sønner i åndeverdenen, før jorden blev dannet, en plan, ifølge hvilken de dødelige kunne blive frelst uden anstrengelse eller valg, og for denne tjeneste forlangte han Guds ære og herlighed. (Se Moses 4:1-4.) Vor Frelsers, Jehovas plan var at give hver enkelt ret til at vælge for sig selv, hvilken kurs han ville følge i jordelivet, og alt ville blive gjort til Guds, vor himmelske Faders ære og herlighed.

Jehovas plan blev antaget; Satans plan blev afvist.

Men, spørges der, hvis Gud virkelig elsker sine børn, hvorfor tillader Han så Satan at friste os og derved bringe vore muligheder for at opnå de bedste erfaringer i jordelivet og vende tilbage for at glæde os over evigt liv i Hans nærhed i fare? Svaret er givet af en stor profet og lærer:

„Derfor gav Gud Herren mennesket frihed til at handle for sig selv. Men mennesket kan ikke handle, uden at det bliver tilskyndet af det ene eller det andet" — (det ene, som er ondt, eller det andet, som er godt). (2 Ne. 2:16.)

Tænk over det et øjeblik. Hvis der ikke var nogen modsætning til det gode, ville der så være mulighed for at udøve sin handlefrihed eller ret til at vælge? At nægte jer det privilegium ville være det samme som at nægte jer anledning til at vokse i kundskab, erfaring og magt. Gud har givet love med tilhørende straffe, således at menneskene kunne være bange for synd og blive ledet ind på sandhedens og pligtens veje. (Se Alma 42:20.)

Og netop fordi der findes denne valgfrihed mellem godt og ondt, har Herren fremskaffet midler til, at de, som farer vild, kan vende tilbage.

Inden jeg forsøger at forklare denne kostelige lutringsprocess for menneskesjælen, som kaldes omvendelse, vil jeg gerne slå to enkle, men fundamentale sandheder fast. For det første kan Satan ikke med al sin list ødelægge jer, hvis I af al magt stræber efter at holde Herrens bud. For det andet har I, ved selv at overtræde et af disse bud, taget jeres første skridt ind på Satans territorium.

Men hvilke skridt skal nu tages til omvendelse — hvilke skridt, må vi tage for at være værdige til Guds tilgivelse gennem forløsningen ved Mesterens forsoningsoffer, så vi til sidst kan glæde os over det evige livs privilegier i den kommende verden? En alvis Fader har i sin forudseenhed af, at nogle ville falde i synd, og at alle ville have behov for omvendelse, udarbejdet frelsens plan, som forklarer den beredte vej for omvendelse.

Først må de, som har syndet, bekende. „Heraf kan I vide, om et menneske omvender sig fra sine synder: Se, han vil bekende dem og aflægge dem." (L&P 58:43). Denne bekendelse skal først aflægges overfor det menneske, man har gjort størst uret ved sine handlinger. En oprigtig bekendelse består ikke kun i, at man indrømmer sin skyld efter at beviset allerede er frembragt. Hvis man åbenlyst har krænket mange mennesker, må man fremføre sin indrømmelse åbenlyst og for dem, man har krænket, for at man kan vise, at man skammer sig og er ydmyg og villig til at tage imod en velfortjent irettesættelse. Hvis handlingen er foregået i det skjulte, og resultatet kun er, at man har skadet sig selv, skal bekendelsen også foregå i det skjulte, for at vor himmelske Fader, som ser i det skjulte, kan belønne os åbenlyst. (Se Matt. 6:4.) Handlinger, der kan have indvirkning på jeres status i Kirken, jeres ret til privilegier eller forfremmelse i Kirken, skal omgående bekendes for biskoppen, hvem Herren har udset til at være hyrde for enhver hjord, og som Han har udkåret til at være almindelig dommer i Israel. (Se L&P 58:17).

Den udøbte, der lever i synd, kan ved at følge en lignende kurs, og hvis han ellers på anden måde er blevet forberedt gennem forståelse af Evangeliet, modtage dåb til sine synders forladelse ved en dertil bemyndiget ældste i Kirken (se Luk. 3:3). Efter bekendelsen må synderen vise omvendelsens frugter gennem gode gerninger, der bliver vejet op imod de dårlige. Han må yde fuld erstatning og af yderste evne give tilbage, hvad han har taget eller udbedre den ødelæggelse, han har forvoldt. Den, der således omvender sig fra sine synder og vender sig fuldstændigt derfra for aldrig mere at gentage dem, har ret til løftet om tilgivelse for sine synder, hvis han ikke har begået den utilgivelige synd; profeten Esajas udlagde dette således: „ . . . Er eders synder som skarlagen, de skal blive hvide som sne; er de end røde som purpur, de skal dog blive som uld." (Es. 1:18.) (Forts. på side 32)

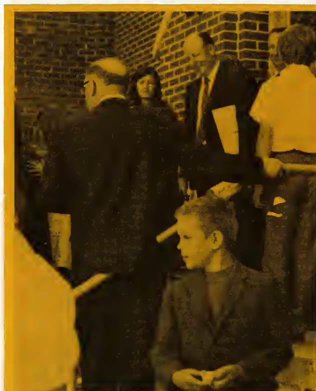
Søndagsskolen som missionær

AF ÆLDSTE GORDON B. HINCKLEY
af De Tolvs Råd

Af alle Kirkens hjælpeorganisationer er Søndagsskolen noget helt for sig selv. Den er ansvarlig for alle Kirkens medlemmer. Dens læseplan dækker hele Evangeliets spektrum. Der er flere indskrevet og flere, der deltager i møderne, end i nogen anden organisation inden for Kirken. Den virker på den bedste tid af dagen på den bedste dag i ugen. Den har gjort umådelig meget godt, men der er så meget, meget mere, der skal gøres. Hvis Kirken skal blive stærkere (og det *skal* den blive), hvis kundskab om Evangeliet skal øges blandt Kirkens medlemmer (og det *skal* den), hvis vort folks åndelighed skal forædles (og det *skal* den) — så må Søndagsskolen blive mere effektiv. Den er en forunderlig organisation, i hvis magt det ligger at nå de mange hundrede tusinde mennesker, der er spredt ud over jorden og give dem noget, der for evigt kan gavne deres liv. Muligheden er stor, udfordringen er stor.

En dag kom en mand ind på kontoret for at få nogle missionærtraktater; i hånden havde han et brev fra sin søn, som var med i krigen. Sønnen skrev: „Jeg har fået en ven. Jeg har taget ham med til den lille søndagsskolegruppe, vi er — der er kun 3-4 til stede. De andre ved ikke ret meget, og det gør jeg heller ikke. Alt, hvad jeg ved om Kirken, er den lille smule, jeg lærte i Søndagsskolen. Vil du ikke nok sende mig noget litteratur?" Sådan er det sædvanligvis med de fleste af os. Det vi ved om Kirken er det, vi lærte i Søndagsskolen. Vi le-

Denne artikel er tilpasset efter en tale i april 1971 under Søndagsskole-konferencen i Salt Lake City.

Søndagsskolen som missionær

ver i en tid, hvor menneskenes sind og hjerter påvirkes i tusind retninger. Richard M. Nixon, De Forenede Staters præsident, sagde for et års tid siden: „Gennemsnitseleven har, når han 18 år gammel går ud af sin high school, tilbragt 11,000 timer i skolen og 15,000 timer med at se TV," hvortil jeg kan føje, at han har tilbragt færre end 500 timer med at modtage belæring i sin søndagsskoleklasse.

Med den slags udfordringer foran sig, bør der i hver eneste søndagsskolefunktionær og i hver eneste lærer i Kirken opstå en beslutning om at udføre sin gerning en tak bedre. Under glasset på mit skrivebord opbevarer jeg en storslået udtalelse fra Browning — Robert Browning, engelsk digter, 1812-1889 — „A man's reach should exceed his grasp" (Et menneskes rækkevidde bør overgå hans fatteevne.) Vi bør allesammen strække os en lille smule mere for at kunne nå langt nok ud til gavn for dem, som ikke kommer, men som tilhører Kirken, og til hjælp for dem, som ikke kommer, men som *kunne* tilhøre Kirken.

Jeg erindrer en stavskonference for nogle år siden i en af vore kirker ude på landet. Jeg bad alle dem, som havde sluttet sig til Kirken i de sidste 18 måneder om at række hånden op. Blandt dem var en nydelig, ung mand, hans hustru og tre børn. Jeg sagde til manden: „Jeg ved godt, det ikke er så pænt gjort af mig, men mon jeg ikke nok kan bede dig om at komme herop på forhøjningen og bruge 10 minutter til at fortælle os, hvorledes det gik til, at du blev medlem af Kirken, og hvad det har betydet for dig."

Han gik op og fortalte: „Jeg var så heldig at få arbejde som ingeniør i den store fabrik, der er blevet bygget herude i ørkenen. Vi bestemte, at når vi kom hertil, ville vi slutte os til en kirke.

Min hustru havde engang arbejdet hos en mormon, som havde gjort stærkt indtryk på hende, og derfor bestemte vi os til at prøve hans kirke først; meget generte kom vi så en søndag morgen til denne bygning og gik ind ad døren dernede i hjørnet af hall'en. Da vi kom ind, var der en mand, som rakte os hånden og sagde: „God morgen, jeg er broder det og det,' og jeg svarede: ‚Mit navn er det og det.' Han sagde: ‚Jeg har ikke set jer før, er I lige flyttet hertil?' ‚Ja.' ‚Hvilket ward kommer I fra?' Jeg blev forvirret, men han fandt da ud af, at vi slet ikke var medlemmer af Kirken, og sagde så: ‚Værsågod at komme inden for og sæt jer ned. Jeg sætter mig ved siden af jer, så kan jeg forklare, hvad det er, der foregår.' Så han satte sig hos os, og da det blev tid at gå til klasserne, fulgte han børnene til *deres* lærer, og præsenterede dem for hende. Bagefter gik han med os til undersøgerklassen, hvor han satte sig med os på bageste række, for at man ikke skulle lægge så meget mærke til os.

Da Søndagsskolen var forbi, sagde han til os: ‚Vi har også et møde i aften. Min hustru og jeg vil gerne komme og tage jer med.' Jeg svarede. ‚Tak, men det er ikke nødvendigt, vi kører selv.' Det gjorde vi, og manden og hans hustru stod der for at byde os velkommen; vi følte os beriget og godt tilpas. Vi opdagede, at vi havde fundet noget. Nogle få uger senere blev vi døbt."

Medens denne broder stod på talerstolen, fik han tårer i øjnene, og de begyndte at trille ned ad hans kinder, da han fortalte videre: „For en måned siden tog vi til Salt Lake City og gik gennem templet, og jeg kan slet ikke fortælle jer, hvad det har betydet for os og vort hjem."

Den broder har nu en søn på mission, nemlig den lille dreng, som var med til stavskonferencen den søndag, og som lærte Kirken at kende gennem Søndagsskolen.

Hvis jeg var søndagsskolefunktionær, ville jeg arbejde så hårdt som aldrig før på, at ærbødighedens ånd ville gøre så stærkt indtryk, undervisningen blive så stimulerende og musikken så opløftende i min søndagsskole, så alle, der kom søndag morgen, ville gå fornyede derfra med ønske om at komme igen næste søndag. Jeg ville udvikle en missionærånd i mit korps af funktionærer og lærere, et ivrigt ønske om at komme i kontakt med og aktivere dem, der sidder i skyggesiden — og det skal nok være de 50% — cirka for hver en, der sidder i inderkredsen. Jeg ville få mine lærere til at bede wardets udøvende sekretær om navnene på hjemmelærerne for hver enkelt. Så ville jeg bede disse hjemmelærere om at gøre en særlig indsats til gavn for hver enkelt og — hvis de ikke kunne gøre det, der var nødvendigt, ville jeg bede om at få en lejlighed til at hjælpe dem. Jeg ville ikke, når jeg talte med de pågældende, tigge dem om at komme i Kirken. Jeg ville bede om visdom til at finde en eller anden udfordrende anledning at tilbyde hver enkelt. Folk reagerer ikke, når man tigger dem om noget, men de reagerer over for en udfordring. Og så ville jeg gøre hvert eneste medlem i min klasse til missionær og bede dem tage en med til søndagsskole, som ikke kender Kirken.

Under et vidnesbyrdmøde for et år siden i en gren i Syd-Afrika gjorde det stærkt indtryk på mig at høre en kvinde tale. Hun var kommet ind i Kirken for tre måneder siden. Evangeliet brændte i hende, hun var begejstret, hun talte som en, der havde haft samme oplevelse som Saulus fra Tarsus. Hun ønskede at gøre noget, og hun gjorde det. Jeg talte med missionspræsidenten om hende efter mødet, og han sagde: „Siden hun

blev medlem af Kirken for tre måneder siden, har hun givet missionærerne 300 henvisninger, hvoraf de 67 er kommet ind i Kirken inden for en periode af tre måneder. Hun har fulgt dem herhen og har været værtinde for dem, når de kom til søndagsskole, nadvermøde og GUF."

Hvis jeg var søndagsskolelærer, ville jeg knæle ned og bede Herren om inspiration, vejledning og hjælp til dette store foretagende. Og jeg ville i den grad stræbe efter at dygtiggøre mig til at undervise og forbedre ånden i min undervisning, så mine elever ville få lyst til at komme igen hver søndag. Jeg ville aldrig tabe disse storslåede ord fra Skriften af syne: for det første: „Vær ydmyg; så skal Herren din Gud lede dig ved hånden og besvare dine bønner." (L&P 112:10.) For det andet: det store bud og det store løfte vedrørende den sag, vi taler om: „Lær flittigt, og min nåde skal ledsage jer . . ." (L&P 88:78.)

Der er over 1900 grene i Kirkens missioner. Jeg tror, at de allesammen — på nogle få undtagelser nær — begyndte som søndagsskoler. Fra denne beskedne begyndelse er der udviklet stærke grene, store distrikter, udstrakte og stærkt udviklede missioner, samt Zions stave, der trives godt. Den lille gren, som Søndagsskolen er, er for Kirken, hvad knoppen er for blomsten og videre til den modne frugt. Søndagsskolen holder det af Kirkens møder, hvortil det er mest naturligt at tage undersøgere af Evangeliet med. Man kan aldrig forudsige konsekvensen af det, man gør, når man begynder dette arbejde efter missionærmetoder.

Præsident Charles A. Callis — tidligere medlem af De Tolvs Råd, 1865-1947 — fortæller denne beretning: „Medens jeg præsiderede over Sydstaternes Mission, kom en ung mand ind på missionskontoret; han var færdig med sine to år som missionær, og kom for at aflægge sin sidste rapport, inden han skulle rejse hjem. Jeg spurgte: ‚Hvad har du så opnået?' og han svarede: ‚Præsident Callis, jeg har intet opnået. Jeg har spildt min tid og min faders penge, og nu skal jeg hjem.' Jeg spurgte videre: ‚Har du ikke haft én eneste dåb?' Han svarede: ‚Jo, jeg har haft én. Jeg døbte en mand inde i urskoven, hvor vi kun har en lille søndagsskole — en mand, som ikke engang går med sko.'"

Præsident Callis fortsatte: „Den unge mands følelse af nederlag vakte min interesse og nysgerrighed. Da jeg næste gang skulle op i det distrikt opsøgte jeg den nævnte mand. Jeg opdagede, at han havde fået sko på, han havde skjorte og slips på, og han var sekretær i den lille gren af Søndagsskolen. Han blev senere forstander for den søndagsskole, han blev ordineret til diakon, derefter til lærer, til præst og til sidst til ældste. Han blev grenens præsident. Han flyttede bort fra den lille, forpagtede farm, hvor hans fader før ham havde levet, fik et stykke jord, som han ryddede og gjorde frugtbart. Han blev distriktspræsident. Han solgte sin farm og flyttede til Idaho, hvor han oparbejdede en god farm i Snake River-dalen. Hans drenge voksede op og tog på mission, og nu er hans sønnesønner på mission."

Præsident Callis tilføjede: „Jeg var i Idaho i sidste uge for at få et overblik, og jeg fandt ud af, at som resultat af den ene dåb, foretaget af en ung mand, som rejse hjem med den tanke, at hans mission var slået fejl, var over 1,100 mennesker kommet ind i Kirken."

Herren har erklæret: „Bliv derfor ikke trætte af at gøre godt, thi I lægger grundvolden til et stort værk, og af de små ting kommer det, som er stort. Se, Herren fordrer hjertet og et villigt sindelag . . ." (L&P 64:33-34.)

Udfordringen til denne store organisation er altså at gøre den til et effektivt og overbevisende redskab til at få dem ud af skyggen, som lever i elendighed, under uheldige forhold, i anger og længsel, og til at føre dem, som endnu ikke kender Kirkens frelsende lære ind i Kirken, så de kan modtage dens evige velsignelser. O

Ved slutningen af forrige århundrede tog to drenge, som havde været venner i en lille, engelsk landsby, afsked med hinanden for hver især at påbegynde det erhverv, de havde valgt sig. Thomas Townsley, som elskede teatret, sluttede sig til et teaterselskab, der byggede på et afvekslende repertoire, mens Robert Westfield rejste til London for at studere teologi. Mange år senere læste Pastor Westfield, som nu var præst for en stor menighed i London, om et dramatisk værk, der skulle opføres på et London-teater. Han blev henrykt, da han fik at vide, at lederen af skuespillet var hans barndomsven, Thomas. Da Præsten lørdag aften overværede forestillingen, gjorde det stærkt indtryk på ham at se den virkning, spillet havde på den fyldte sal. Da stykket var slut klappede folk, så tæppet måtte op igen fem gange.

Bag scenen lykønskede Robert sin gamle ven og indbød ham til sin kirke den følgende morgen. Han indrømmede over for Tom, at skuespillet havde rørt teatergængerne langt mere, end hans prædikener nogen sinde havde rørt hans sognebørn.

I sognets kirke den næste morgen påpegede Thomas — efter at have været vidne til menighedens uimodtagelighed — over for Robert forskellen mellem den forrige aftens skuespil og denne morgens prædiken: *„I teatret får vi de uvirkelige ting til at se virkelige ud. I din prædiken får du de virkelige ting til at virke uvirkelige."*

En af de største udfordringer, vi som lærere stilles over for, er at få Evangeliets virkeligheder til at se virkelige ud for vore elever. Vor undervisning kan blive mere effektiv i vore elevers liv, når det lykkes os at klare denne udfordring.

På grund af små børns tro og renhed, er Evangeliets usynlige realiteter ofte meget virkelige for dem. En 3-årig pige gik og legede for sig selv, hendes forældre havde lært hende, at Jesus var i Himmelen, og at Han vågede over hende. Uden at vide, at

At gøre realiteter virkelige

AF LAWRENCE R. FLAKE

moderen lyttede, hviskede den lille pige, idet hun så op fra sit legetøj: „Hej, Jesus, er du der!" For hende var Herren ikke noget abstrakt, men en kærlig ven, hun kunne sige noget til. Med mindre vi hjælper vore elever at opretholde deres tro på sådanne realiteter, kan vi risikere, at de vokser fra deres barndoms dyrebare vished om usynlige ting.

For nylig besøgte biskoppen for et college-ward en inaktiv dimitteret student. Mens biskoppen talte med ham, fandt han ud af, at denne unge mand som ganske ung havde været meget aktiv i Kirken. På spørgsmålet, hvorfor han for tiden var inaktiv, svarede studenten: „Jo, biskop, da jeg kom på college, gjorde jeg en stor opdagelse: jeg fandt ud af, at Jesus virkelig ikke, når alt kommer til alt, ønsker at jeg skal være en solstråle." (Se B-67 i *Syng med mig.)* Det fremgår tydeligt af denne unge mands hentydning til en sang fra barndommen, at hans vidnesbyrd om Jesus og hans forståelse af Frelserens kærlighed til ham ikke var blevet udviklet siden han gik i Junior-søndagsskole. Hvor kunne denne opfattelse af Kristi kærlighed have været helt anderledes, hvis han gennem teenagealderen var blevet hjulpet af en hengiven lærer til at udvikle sin tidligere tro på det begreb denne lille sang forkynder!

En anden ung mand — måske ikke ældre end denne nybagte student, tjener som et storartet eksempel på en, hvis tro på Herren og pligtfølelse over for Evangeliets pagter bestemt ikke var uvirkelige. Medens Josef trællede som slave i Potifars hus — det var den Josef, der var søn af Israel — modstod han med fasthed de onde planer, hans herres hustru havde lagt. Hans modige svar til hende viser, hvor virkelige hans pagter var for ham: „... hvor skulle jeg da kunne øve denne store misgerning og synde mod Gud?" (Se 1 Mos. 39:9.) Han følte virkeligheden af disse pagter så stærkt, så han ikke ville bryde dem.

Pionerernes voldsomme lidelser er en af siderne i Kirkens historie, som det ofte er svært for moderne ungdom at værdsætte, fordi de er velsignet med så megen komfort. En lærer anvendte et stærkt virkende eksempel for at hjælpe sine elever til at fornemme virkeligheden af disse prøvelser. En dag, hvor vejret var så køligt, at man fik kuldegysninger, anvendte han de første få minutter af klasseperioden til at forelægge de forfærdelige lidelser og vanskeligheder, pionererne måtte kæmpe mod. Han fortalte eleverne om de over 6,000 sørgelige begravelser, der i hast måtte foretages på på prærierne i årene mellem 1847 og 1869. Forpligtet til fuldstændig tavshed gik klassen derefter udenfor — uden overtøj på — og omringede en dynge sten, der i forvejen var blevet anbragt på det mest afsondrede sted, man kunne finde. Læreren bad dem nu om at forestille sig, at de var forældre til et barn, der lige var blevet begravet. Han forklarede, at stenene var blevet anbragt over graven for at beskytte den mod ulvene. Eleverne stod tavse i kulden nogle få minutter og mediterede, inden de vendte tilbage til klasseværelset.

Uden yderligere diskussion indbød læreren alle eleverne til at nedskrive de tanker og følelser, de lige havde erfaret. Derefter sang de: „Kom, kom Guds folk." (Nr. 8 i den danske missions sangbog.)

Hvis sådanne oplevelser ledes effektivt, kan eleverne i løbet af nogle få minutter vinde mere indsigt i deres forfædres vanskeligheder end ved i mange timer at lytte til foredrag om det emne, og de vil huske dem i lang tid.

Betydningen af at holde budene kan virkeliggøres for eleverne, hvis man lader en nøje udvalgt taler besøge klassen. En time tilbragt sammen med et medlem af „Anonyme Alkoholikere" — (en sammenslutning, hvis medlemmer stræber efter selv, eller ved andre restituerede alkoholikeres hjælp, at restitutere sig) — kan virke meget effektiv. Ligeledes kan et besøg af en, der har været bundet af tobak eller narkotika, få virkeligheden af Visdomsordets værdi til at gøre indtryk på eleverne. I mange stater (i Amerika) besøger fængselsfunktionærer en klasse sammen med en fange, der så fortæller eleverne, hvorledes deres ulykkelige forbryderliv begyndte.

Hvis vi er vågne og opmærksomme, kan vi alle steder finde muligheder for at bryde med den alt for meget anvendte teknik, der somme tider har fået virkeligheden til at se uvirkelig ud for eleverne.

Også ved at foretage en undersøgelse kan man skaffe eleverne en erfaring, der vil kunne hjælpe dem at fornemme virkeligheden af de virkelige ting. I stedet for at man, f. eks. efter en serie studier over en fremragende leders liv — f. eks. profeten Joseph Smiths liv — holder en slags prøve med at udspørge om navne, datoer, steder og begivenheder, hvorfor så ikke bede eleverne om at give en skriftlig besvarelse af dette spørgsmål: „Hvis du kunne tilbringe et kvarter sammen med Joseph Smith, hvad ville du så tale med ham om?" Under deres besvarelser ville de forestille sig ham som en virkelig person, de kunne tale til, i stedet for kun som et navn eller et billede i en bog.

En lektie om fristelse kan gøres virkelig ved at lade eleverne udarbejde et diagram, der skridt for skridt viser Satans mening om, hvorledes han kan hindre et ungt menneske i at tage på mission eller i at lade sig vie i templet.

Som lærere i Evangeliet kan vi næsten allesammen forbedre vor undervisning ved at anvende ideer, der er tilpasset vor egen personlighed og derved hjælpe vore elever at opdage virkeligheden af de virkelige ting. Den Helligånds gave og fortsatte åbenbaring gør det muligt for os at kende og forkynde virkeligheden om Jesus og Hans Evangelium. Dette blev illustreret ved en hændelse i forbindelse med Verdensudstillingen i New York City, 1964-65:

Præsidenten for New York stav, afdøde G. Stanley McAllister, havde anledning til at tale med en katolsk præst, der var knyttet til Vatikanpavillonen. Da de talte om deres respektive kirkers udstilling, bemærkede de, at begge havde opstillet en imponerende statue af Jesus. Den katolske pavillon husede Michelangelos skulptur „Pieta" („Fromhed"), som viser Frelserens livløse legeme i moderens arme. Mormon-pavillonen havde Kristus-skikkelsen af Thorvaldsen, som afbilder den opstandne Frelser med armene udstrakt mod menneskene. Præsten påpegede forskellen mellem de to statuer, idet han bemærkede: „Vi har den døde Kristus, men I har den levende."

Hvilket privilegium at undervise om denne levende Kristus' realitet og at tilhøre Hans genoprettede Kirke — den eneste sande og levende Kirke på hele jordens flade. (Se L&P 1:30.) ○

Dr Flake, leder af det religionsinstitut, der ligger ved Cornell University campus, er medlem af Ithaca (New York) Ward, Susquehanna Stav.

Ånden bærer vidnesbyrd -
Se Lære og Pagter 1:39

AF ÆLDSTE BOYD K. PACKER
af De Tolvs Råd

„Jeg ved, at Gud lever, og jeg ved, at Jesus er Kristus"

Det er i dag et år siden, at vi i en højtidelig forsamling havde det privilegium at række vore hænder op til tegn på, at vi ville støtte Kirkens autoriteter, akkurat som vi har gjort det i formiddag. Det var den april-morgen, jeg hørte mit navn læst op og præsenteret for jer, så I kunne stemme på mig som medlem af De Tolv Apostles Kvorum. Det blev min pligt at træde sammen med disse andre levende mænd, der er blevet kaldet som specielle vidner om den Herre Jesus Kristus her på jorden.
I har måske — ligesom jeg selv — undret jer over, hvorfor dette kald skulle komme netop til mig. Det syntes somme tider at være uvæsentligt, at jeg blev bevaret værdig, og dog havde jeg altid den uforandrede, rolige, dvælende følelse af at blive ledet og beredt.
Det var denne morgen vort privilegium at støtte Kirkens Præsident ved håndsoprækning. Jeg regner det for et stort privilegium og en særlig forpligtelse, for jeg har et vidnesbyrd om ham.
Det var nogle uger før mødet sidste april måned, at jeg en fredag eftermiddag forlod kontoret med weekend-konferencens møde i tankerne. Jeg stod og ventede på elevatoren, der skulle komme ned fra femte etage.
Dørene gik stille op — og dér stod Præsident Joseph Fielding Smith. Det overraskede mig lige i øjeblikket at se ham der, fordi hans kontor lå en etage længere nede.
Men idet jeg så ham stå der, indrammet af døråbningen, kom et mægtigt vidnesbyrd til mig: dér står Guds Profet. Åndens stille, sagte stemme, som er beslægtet med lyset og som har noget at gøre med ren intelligens, bekræftede for mig, at denne mand var Guds Profet.
Det er ikke nødvendigt at prøve på at definere den oplevelse for Sidste Dages Hellige. Den

slags vidnesbyrd er karakteristiske for denne Kirke. Det er ikke noget, der er reserveret dem i høje stillinger, det er et vidnesbyrd, som ikke blot er opnåeligt, men som er livsnødvendigt for hvert eneste medlem.

Som det er med Præsidenten, således er det med hans rådgivere.

Nord for os i Wasatch Range ses tre bjergtinder. En digter beskriver dem som mægtige stenpyramider. Den midterste, den højeste af de tre, siger kortet, er Willard Peak (Willards tinde). Men pionererne kaldte dem for „Præsidentskabet". Hvis I tager til Willard og ser mod øst og opefter, så ser I „Præsidentskabet".

Lad os takke Gud for Præsidentskabet. Som hine tinder står de med intet andet over sig end himmelen. De har brug for vor stemme til at støtte dem. Der er somme tider ensomt i disse høje kald som ledere — for de er ikke kaldet til at skulle gøre mennesker tilpas, men for at være Herren til behag. Gud velsigne disse tre store og gode mænd.

I løbet af det år, der er gået, er jeg af og til blevet stillet et bestemt spørgsmål. Det stilles som et nysgerrigt, nærmest ligegyldigt spørgsmål med hensyn til kvalifikationerne for at være vidne for Kristus. Spørgsmålet lyder: „Har du nogen sinde set Ham?"

Det er et spørgsmål, jeg aldrig nogensinde har stillet andre. Jeg har ikke spurgt mine brødre i Rådet om det, fordi jeg synes, det må være så helligt og så personligt, at ingen vil kunne få særlig inspiration — endsige myndighed — til så meget som at spørge om det.

Der er visse ting, der er alt for hellige til, at man kan tale om dem. Vi kender det f. eks. fra templet. I vore templer udføres der hellige ordinanser og vi får hellige oplevelser. Men på grund af oplevelsernes hellighed omtaler vi dem ikke uden for templets hellige mure.

De er slet ikke hemmelige, men de er hellige; der skal ikke tales om dem, de skal bevares, beskyttes og betragtes med dybeste ærbødighed.

Jeg har fået en forståelse af, hvad profeten Alma mente:

„. . . Det er givet mange at forstå Guds hemmeligheder, men alligevel er der pålagt dem en streng befaling om, at de kun skal meddele deraf ifølge den del af hans ord, som han giver mennskenes børn i forhold til den flid og agtpågivenhed, som de skænker ham.

Og derfor modtager den, der forhærder sit hjerte, en mindre del af ordet; og den, der ikke forhærder hjertet, til ham gives der en større del af ordet, indtil det forundes ham at forstå Guds hemmeligheder, ja, indtil han forstår dem fuldstændigt. (Alma 12:9-10.)

Der findes også dem, som hører vidnesbyrd båret i Kirken af nogle i høje stillinger og af medlemmer i wardene og grenene, idet de siger: „Jeg ved, at Gud lever, jeg ved, at Jesus er Kristus," — og så stiller de det spørgsmål: „Hvorfor kan det ikke blive sagt med mere tydelige og klare ord? Hvorfor er vidnesbyrdene ikke mere bestemte og mere beskrivende? Kan apostlene ikke sige mere end det?"

Vort personlige vidnesbyrd er meget lig den hellige oplevelse i templet. Det er helligt, og når vi er vant til at omsætte det i ord, siger vi det på samme måde — vi anvender allesammen de samme ord. Apostelene bruger de samme udtryk som den lille dreng i Primary og det unge menneske i Søndagsskolen. „Jeg ved, at Gud lever, og jeg ved, at Jesus er Kristus."

Vi vil gøre vel i ikke at slå profeternes eller børnenes vidnesbyrd hen som noget ligegyldigt, for „han meddeler menneskene sit ord ved engle, ikke alene til mænd, men også til kvinder. Men det er ikke alt; der gives ofte små børn ord, der beskæmmer de vise og de lærde." (Alma 32:23.)

Nogle søger at få et vidnesbyrd, som de kan frembære i en eller anden ny, dramatisk og helt anderledes form.

At bære vidnesbyrd er noget i retning af en kærlighedserklæring. Lige fra tidernes begyndelse har romantikerne, digterne og de forelskede par søgt mere udtryksfulde måder at sige, synge eller skrive det på. De har anvendt alle adjektiverne, alle superlativerne, alle poetiske udtryksformer. Og når alt er sagt og gjort, er den erklæring, som har den største magt, en enkel mangfoldighed af tre ord.

For den, som ærligt søger, er det vidnesbyrd, der bæres med de nævnte, enkle udtryk, nok, for det er Ånden, der bærer vidnesbyrd, ikke ordene.

Der findes en forbindelsesmagt, der er lige så virkelig og følbar som elektricitet. Mennesket

har fundet midler til at kunne sende billeder og lyd gennem luften, lade dem opfange af en antenne, blive reproduceret, hørt og set. Denne anden forbindelsesform kan sammenlignes dermed, bortset fra at den er en million gange stærkere, og det vidnesbyrd, den bringer, er altid sandheden.

Der findes en proces, hvorved ren intelligens kan tilflyde os og gennem hvilken vi kan komme til vished, uden skygge af tvivl.

Jeg sagde før, at der var et bestemt spørgsmål, man ikke måtte være letsindig med eller som i det hele taget ikke skulle besvares uden Åndens anvisning. Jeg har ikke stillet det spørgsmål til andre, men jeg har hørt dem besvare det — blot ikke, når de blev spurgt. De har besvaret det under Åndens påvirkning, når anledningen har været hellig, det er når „Ånden bærer vidnesbyrd". (L&P 1:39.)

Jeg har hørt en af mine brødre erklære: „Jeg ved, fra oplevelser, som er alt for hellige til, at jeg kan referere dem, at Jesus er Kristus."

Jeg har hørt en anden bevidne: „Jeg ved, at Gud lever, jeg ved, at Herren lever. Og endnu mere end det: Jeg kender Herren."

Det var ikke deres ord, der besad meningen eller kraften. Det var Ånden. „. . . thi når et menneske taler ved den Helligånds kraft, overfører denne kraft til menneskehjertet." (2 Ne. 33:1.)

Jeg taler om dette emne i ydmyghed, med den bestandige følelse, at jeg i alle retninger er den mindste af dem, som er kaldet til dette hellige embede.

Jeg har lært at forstå, at man ikke får et vidnesbyrd ved at søge efter tegn. Det kommer gennem faste og bøn, gennem aktivitet, prøver og lydighed. Det kommer, når man støtter herrens tjenere og følger dem.

Karl G. Maeser (tyskfødt pædagog, Brigham Young Universitetets første præsident) førte en gruppe missionærer over Alperne. Da de nåede et højdepunkt, standsede han. Idet han pegede tilbage, ned ad vejen mod nogle pæle, der var stukket ned i sneen for at markere vejen over gletcheren, sagde han: „Brødre, der står Præstedømmet. De er blot almindelige stokke, ligesom vi andre . . . men den stilling, de har, gør dem til det, de er for os. Hvis vi træder uden for den sti, de afmærker, er vi fortabte."

Vidnesbyrdet afhænger af opretholdelsen af Hans tjenere, således som vi har gjort det her ved et tegn, og som vi bør gøre det i handling.

Og nu — jeg undrer mig sammen med jer over, hvorfor sådan en som jeg skulle blive kaldet til det hellige apostelembede. Der findes så mange kvalifikationer, som jeg slet ikke er i besiddelse af. Der mangler så meget i min stræben efter at tjene. I min overvejelse af dette har jeg fundet én eneste ting, én kvalifikation, der måske kan være baggrunden for det, og det er den, at *jeg har det vidnesbyrd*.

Jeg erklærer her over for jer, at jeg ved, at Jesus er Kristus. Jeg ved, at Han lever. Han blev født i tidernes midte. Han forkyndte sit Evangelium, blev prøvet, blev korsfæstet. Han opstod den tredje dag. Han var opstandelsens førstegrøde (Se Kor. 15:20). Han har et legeme af kød og ben. Om dette bærer jeg vidnesbyrd. Om Ham er jeg vidne. I Jesu Kristi navn. Amen. O

Mine brødre, jeg er altid lykkelig for det privilegium, jeg har, at mødes med præstedømmet. Som jeg før har sagt, har jeg truffet mænd i høje stillinger i forskellige lande, mænd med tunge ansvar, ledende mænd, mænd med udøvende myndighed og så videre; men jeg føler aldrig det samme, som når jeg mødes med præstedømmet.

Medens vi lyttede til og glædede os over disse gode taler, og medens jeg så ud over denne forsamling og tænkte på alle dem, der er samlet i aften — Præsident Lee sagde, der var 170,000 — og glædede mig over venskabet og broderskabet mellem vore brødre i Præstedømmet, har jeg tænkt og spekuleret på den unge mand derude, som ikke er her sammen med os, som ikke tilhører denne gruppe, fordi han ikke tror, han er ønsket, forstået eller elsket.

I hvert eneste ward findes der drenge i alderen fra 12-17 år, som — selv om de ikke vil indrømme det — længes efter lidt opmærksomhed, efter broderskab og efter et aktivt liv i Kirken.

Lad os som ledere, og lad os allesammen altid huske og aldrig glemme, at de alle spejder efter lykke. Alle mennesker ønsker at blive lykkelige. Det er vort store privilegium og vor store opgave at vise dem vejen til lykke og succes. Det er ofte kun en lille ting, en følelse af tilsidesættelse eller en misforståelse, der får et menneske til at blive inaktiv. Der er nogle, som taber modet og bliver inaktive, fordi man har overset dem eller måske endda fornærmet dem; eller også har de selv gjort sig skyldige i overtrædelse og tror, at de er blevet udstødt eller at der ikke er plads til dem mere, at de er uværdige eller at man ikke ønsker deres tilstedeværelse. De tror, at de er fortabt og ikke kan blive tilgivet. Som deres ledere må vi lade dem vide og få dem til at forstå, at vi elsker dem, og vi må hjælpe dem til at forstå, at Herren elsker dem, og at Han vil tilgive dem, hvis de i sandhed vil omvende sig.

I Kirkens sangbog i Amerika findes en gammel sang: „Hvor er min vildfarne dreng i aften?" og jeg gad vide, om den ikke kunne ændres, så den kom til at betyde mere for os, nemlig således: „Hvorfor er min dreng vildfaren i aften?"

Hvis alle, som lytter i aften, og de, som lyttede til generalkonferencen i eftermiddags og i formiddags, vil følge de instrukser, der blev givet dem, vil de ikke blive „vildfarne drenge".

Men somme tider *farer* drenge vild, fordi, som jeg sagde før, de bliver behandlet forkert, fordi de bliver ignoreret, eller fordi de ikke kan mærke, at deres tilstedeværelse er ønsket.

Og både farisæerne og de skriftkloge knurrede og sagde:

„Den mand tager imod syndere og spiser sammen med dem."

Herren gav os lignelsen om Det tabte Får, og jeg vil gerne have lov til at læse den, fordi jeg mener, den har betydning:

Alle toldere og syndere plejede at holde sig nær til ham for at høre ham.

Da fortalte han dem denne lignelse og sagde:

„Hvis en af jer har hundrede får og mister ét af dem, forlader han så ikke de nioghalvfems og

Opsøg de vildfarende

AF PRÆSIDENT N. ELDON TANNER,
Anden Rådgiver i Det Første Præsidentskab.

„Thi jed har fundet mit får, som jeg havde mistet."
(Se Luk. 15:6.)

går ud efter det, han har mistet, indtil han finder det?
Og når han har fundet det, lægger han det på sine skuldre med glæde.
Og når han kommer hjem, kalder han sine venner og naboer sammen og siger til dem: ,Glæd jer med mig; thi jeg har fundet mit får, som jeg havde mistet.'
Jeg siger jer: Således bliver der mere glæde i Himmelen over én synder, som omvender sig, end over nioghalvfems retfærdige, som ikke trænger til omvendelse." (Luk. 15:1-7.)
Enhver biskop, enhver stavspræsident, enhver leder i en hvilken som helst organisation kender en eller anden, som trænger til lidt opmærksomhed, og I og vi har ansvaret for at gå ud og finde netop dette „tabte får". Hvis vi i aften vidste om en, at han var ved at gå fortabt, hvis nogen af jer vidste, at der var en, der var lige ved at drukne, ville I ikke tøve et eneste minut med at gøre alt, hvad der stod i jeres magt for at frelse dette menneske, for at redde den, der var ved at gå fortabt, den, som var ved at drukne, den, som trængte til vor hjælp. Disse unge mænd, og disse ældre mænd, som er inaktive i Kirken, som er kommet bort fra Kirken på grund af inaktivitet eller af hvilken som helst anden grund, trænger til vor hjælp, trænger til vore bønner og til, at vi tager lidt hensyn til dem; intet vil give os større glæde og lykke, end at se en komme tilbage og blive aktiv.
Ved at redde én, kan vi måske redde en hel familie. Vi frelser måske en hel generation. Ved at miste én, mister vi måske ikke blot den pågældende, men hans familie og hans efterkommere. Ansvaret er stort. Nogle af os synes at være glade, hvis vi har fra 40% til 70% tilstedeværelse. Men hvis der er 40% til stede, så er der 60%, som ikke er til stede, og hvis der er 70% til stede, er der stadig 30%, der ikke kommer, og det er dem, der behøver jeres opmærksomhed — de trænger *meget* hårdt til den.
Ved en stavskonference var der noget, der gjorde stærkt indtryk på mig, da jeg kaldte en biskop op og bad ham tale. Medens han talte, fik han tårer i øjnene, og det var vanskeligt for ham at tale, da han sagde: „Jeg vil gerne her i aften ved dette møde udtale min anerkendelse for min hjemmelærer. Jeg var en inaktiv senior-bærer af Det aronske Præstedømme, og denne hjemmelærer arbejdede med mig. Til at begynde med var jeg ikke interesseret i at tale med ham, jeg afviste ham faktisk, men han blev ved, indtil jeg lod ham komme indenfor og belære mig. Her står jeg nu som hans biskop, og jeg ønsker at udtrykke min dybeste taknemmelighed."
Herren skal have tak for sådanne værdifulde mennesker, som ikke undlader at gøre alt, hvad der står i deres magt for at redde dem, som er ved at fare vild.
Muligvis *har* jeg før fortalt denne oplevelse, som jeg selv har haft: Medens jeg var stavspræsident besøgte jeg en ung mand; han var meget begavet, havde uddannet sig i landbrug, og vi havde brug for en sådan rådgiver i vor velfærdskomité. Han var ikke aktiv i Kirken, jeg vidste, at han ikke holdt Visdomsordet, men jeg gik hen, hvor han boede, og bad ham om at spise frokost sammen med mig en dag; medens vi sad og talte sammen, fortalte jeg ham, hvad det egentlig var, jeg ønskede af ham. Jeg sagde: „Du er den, der er bedst forberedt og bedst egnet til dette arbejde. Vi trænger til dig, og du trænger til at blive aktiveret."
Vi talte sammen i nogen tid, og han sagde bla. a.: „Ja, Præsident Tanner, du ved jo, at jeg ikke holder Visdomsordet."
Jeg svarede: „Javel, men du *kan* holde det, ikke sandt?" Det var muligvis ikke helt pænt sagt!
Han fortsatte: „Præsident, det var en helt anden måde at tage det på. Min biskop kom hen til mig i sidste måned og spurgte, om jeg ville påtage mig en stilling i wardet. Jeg svarede, at jeg ikke holdt Visdomsordet, og han gjorde kort proces med at sige: ,Godt, så finder vi en anden.'"
Jeg talte endnu en stund med den unge mand og gentog: „Hør nu her, kære broder, du trænger

til at blive aktiv i Kirken, og *vi* trænger til *dig,* vi *trænger virkelig* til dig."

Efter at vi en stund havde talt sammen sagde han: „Mener du, at hvis jeg modtager en stilling som den, du taler om, vil jeg ikke en gang kunne drikke en kop kaffe?"

„Ja, det er nøjagtig, hvad jeg mener. Enhver leder *må* være en leder, og du *skal* være et eksempel. Hvis du kom ind i en stavskomité, ville vi forvente at du efterlevede Evangeliet, sådan som et menneske bør efterleve det."

„Javel, men lad mig tænke lidt over det."

„Gør du bare det. Men husk, at *du* trænger til aktivitet, og *vi* trænger til *dig.*"

„Jeg skal nok give dig besked."

Han ringede ikke til mig den næste dag. *Han ringede heller ikke den næste dag,* og den næste, og den næste — og han ringede ikke den sjette dag. Jeg tænkte: „Nåh, han ønsker nok ikke at indrømme, at han ikke kan holde Visdomsordet."

Den 8. dag ringede han: „Præsident Tanner, ønsker du stadig, at jeg skal overtage den stilling?"

Jeg svarede: „Ja, det var faktisk grunden til, at jeg besøgte dig forleden og talte med dig om den."

„Så modtager jeg den — og det bliver på dine betingelser."

Han gjorde det, og han gjorde det på mine betingelser. Han var ugift og over 30 år. Han blev aktiveret, og der var en ung kvinde, som var stavspræsidentinde i GUF, en rigtig fin, ung dame, som han traf på og blev godt kendt med. Hande blev han forelsket i og giftede sig med.

Og han blev biskop,der efter blev han medlem af højrådet, og senere stavspræsident. I forstår sikkert, at det har givet mig en vis tilfredsstillelse at vide, at denne unge mand blev aktiv, og at hans familie er aktiv. Nu har han børn, som er aktive.

Brødre, uden hensyn til hvor eller hvem vi er, bør vi forstå, at der uden for er en dreng, en ung mand eller en ældre mand, som ikke er aktiv, men som ønsker at blive aktiv, hvis vi blot kan finde ud af noget, der vil interessere ham og lader ham forstå at han ønsker at være aktiv.

I aften vil jeg gerne overgive jer denne udfordring, mine brødre, at hver enkelt biskop beslutter, at i løbet af næste måned vil han selv være meget aktiv for at gøre en eller anden ung mand aktiv; hver rådgiver må gøre det samme, og hver enkelt mand, som har en stilling i det ward eller den stav, det samme. Brødre, der er ikke noget i hele jeres liv, der er mere vigtigt end det at frelse sjæle. Vi har programmer og vi har udarbejdet lektiehjælp til lærerne, vi yder dem hjælp til undervisningen og alt, hvad de skal bruge til hjælp for dem, de har i klassen, men jeg er bange for, at vi for ofte glemmer, tilsidesætter og ignorerer dem, der ikke er til stede hver gang, og at vi er tilfredse med at rapportere, at vi havde 50 eller 60% til stede.

Jeg bryder mig slet ikke om alle de procenter eller statistikker, men jeg er interesseret i den bestemte dreng og unge mand, som står udenfor, og jeg appelerer til jer i aften, mine brødre, til hver eneste af jer, som bærer Guds Præstedømme, og ganske særlig dem, som har embede i Kirken, at begynde at gøre, som Herren sagde: finde det tabte får, bringe det tilbage til folden, således at I sammen vil kunne glæde jer, når I mødes hos vor himmelske Fader.

Og til jer, I unge mænd, vil jeg sige, at det er ingen spøg at fare vild, men I kan undgå det, hvis I hele tiden vil ære jeres Præstedømme og hjælpe de drenge, som har vanskeligt ved at ære deres Præstedømme, for at også de kan blive lykkelige.

Jeg bærer jer mit vidnesbyrd, mine brødre, at det er Guds Præstedømme, vi bærer. Dette er Hans Kirke og Hans Rige. Han har pålagt os det ansvar at undervise og at hjælpe til med at frelse vore medmennesker. Lad os gøre det på den måde, der vil være acceptabel for Ham, så det kan bringe os glæde og hjælpe os at berede os til evigt liv. Det beder jeg om i Jesu Kristi navn. Amen. O

Mennesker kan ikke klare sig igennem ved lånt lys

Når man aflægger besøg rundt i Kirkens stave og bemærker den hengivne tjeneste, I brødre og søstre lægger for dagen, gør det stærkt indtryk på en, at I er så ivrige og villige til at tjene Herren og jeres medmennesker.

Dette ønske om at tjene er baseret på en stærk overbevisning om, at dette i sandhed er Herrens værk, vi er engageret i. Den overbevisning kaldes for et vidnesbyrd, en tvingende, drivende kraft, der resulterer i retfærdige gerninger og positive handlinger. Når man betragter denne indviede tjeneste, drager man den slutning, at den styrke, Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige hviler på, er dens enkelte medlemmers vidnesbyrd.

Hvert eneste medlem af Kirken er berettiget til at vide, at Gud, vor himmelske Fader, lever — at Han ikke er død. Han er også berettiget til at vide, at vor ældre broder, Jesus Kristus, er verdens Frelser og Forløser, og at Han har åbnet døren for os for at vi gennem egne, personlige gerninger kan modtage frelse og ophøjelse og engang igen bo i vor himmelske Faders nærhed. Denne forvisning og dette vidnesbyrd må man søge oprigtigt efter. Heber C. Kimball, en af Præsident Brigham Young's rådgivere, underrettede i 1856 de hellige om, at deres tro ville blive sat på prøve gennem mange vanskeligheder, at den tid ville komme, hvor ingen mand eller kvinde ville være i stand til at klare sig igennem ved lånt lys. De måtte hver især tilegne sig en personlig kundskab om sandheden og lade sig lede af det lys, de havde i sig.

Præsident McKay forsikrede en gruppe unge mennesker, at kundskab om sandheden og et vidnesbyrd om Evangeliet ville komme til dem ganske jævnt, hvis de i deres ungdom ville lære en stor lektie: „At renhed i hjertet og et sind, der oprigtigt og dagligt søger Frelserens vejledning, vil lede til et vidnesbyrd om sandheden af Kristi Evangelium ..." Dette råd antyder, at et vidnesbyrd kan opnås gennem ren livsførelse og bøn. Selv om Joseph Smith kun var en ung mand, havde han tro til at bede til vor himmelske Fader om en løsning på et problem, som vakte stor bekymring hos ham. Ham blev velsignet med et personligt besøg af vor himmelske Fader og den Herre Jesus Kristus.

Saulus fra Tarsus, som forfulgte Jesu tilhængere, blev til Apostelen Paulus, forsvarer for Kristus, efter en dramatisk oplevelse på vejen til Damaskus. Et lys viste sig på himmelen, og en stemme hørtes sige: „Saul! Saul! hvorfor forfølger du mig?" Han sagde: „Hvem er du Herre?" Og Herren svarede: „Jeg er Jesus, som du forfølger; det bliver strengt for dig at stampe imod brodden." (Ap. G. 9:3-5 og 26:1-18.)

Disse to begivenheder var sjældne tilkendegivelser, men de indtryk, den Helligånd giver, kan virke lige så dybt og varigt. Præsident Joseph Fielding Smith har sagt: „Derfor: det, man ser — selv om det også er Frelseren, men ser — efterlader ikke så dybt et indtryk i sindet, som den helligånds vidnesbyrd til ånden ... de indtryk, sjælen modtager fra Helligånden, har langt større betydning end et syn. Det er her, det sker, at ånd taler til ånd, og det indtryk på sjælen er det langt vanskeligere at slette ud." (Seek Ye Earnestly) Deseret Book Co., 1970, pp. 213-14.)

Denne sandhed illustreres yderligere gennem de tre vidner til Mormons Bog. Hver af de tre — Oliver Cowdery, David Whitmer og Martin Har-

Ethvert menneske må nå til personlig kundskab om sandhed og blive ledet af det lys, han har i sig selv.

AF ÆLDSTE HENRY D. TAYLOR, Assistent til De Tolvs Råd

ris — så englen, så og berørte de guldplader, hvorfra Mormons Bog blev oversat, og hørte Herrens røst erklære, at optegnelsen var sand. Alligevel gik de alle tre senere til grund i vantro og frafald, fordi de blev utilfredse og ude af harmoni med lederne. Men Åndens præg var så uudsletteligt, så ikke en eneste en af dem nogen sinde fornægtede sit vidnesbyrd, det vidnesbyrd, som stadig står trykt i hvert eneste eksemplar af Mormons Bog. Den stille, sagte stemmes vidnesbyrd, der hvisker til vort inderste væsen, er mere værd end ydre tegn eller tilkendegivelser.

Da Lorenzo Snow — Kirkens femte Præsident — som ung mand boede i Kirtland, Ohio, blev han omvendt og døbt.

Det skete i 1836. Han havde omhyggeligt og samvittighedsfuldt sammenlignet missionærernes forkyndelse med Frelserens. Da han blev overbevist om Evangeliets sandheder, bad han om at blive døbt ved nedsænkning.

Efter at have fået håndspålæggelse, blev han ved med at vente på en forsikring om, at han havde modtaget den Helligånd. To eller tre uger efter dåben tvivlede han på, om han overhovedet havde modtaget et vidnesbyrd om sandheden endnu. Urolig til mode lagde han sine bøger til side, forlod huset og gik sig en tur gennem makerne. Han var i trist humør, og en ubeskrivelig sky af mørke syntes at indhylle ham. Han havde for skik hen imod aften at trække sig tilbage til en afsides liggende lund, hvor han kunne bede i løn. Men denne aften var han ikke særlig oplagt til det. Bønnens ånd havde trukket sig tilbage, og himlene over ham syntes uigennemtrængelige. Men fast besluttet på ikke at afholde sig fra sin aftenvane, søgte han til det vante sted og knælede i inderlig bøn.

„Ikke så snart havde jeg åbnet mine læber i forsøg på at bede," fortæller Præsident Snow, „før jeg hørte en lyd lige over mit hoved; det lød, som raslen af silkerober, og i samme øjeblik dalede Guds Ånd ned over mig; den indhyllede hele min person fuldstændigt, den fyldte mig fra isse til fodsåler, og åh, den glæde og lykke jeg følte! Intet sprog kan beskrive den næsten øjeblikkelige forandring fra tæt sky af mental og åndeligt mørke til en stråleglans af lys og kundskab . . . I det øjeblik modtog jeg fuldkommen kundskab om at Gud lever, at Jesus Kristus er Guds Søn, om Det hellige Præstedømmes gengivelse og Evangeliets fylde. Det var fuldstændig som en dåb, en mærkbar nedsænkning i det himmelske princip eller element: Helligånden; den var endnu mere virkelig og fysisk i sine virkninger på hver eneste del af mit legeme og min ånd, end nedsænkningen i vandet." (Eliza R. Snow: Biography and Family Record of Lorenzo Snow, p. 8.)

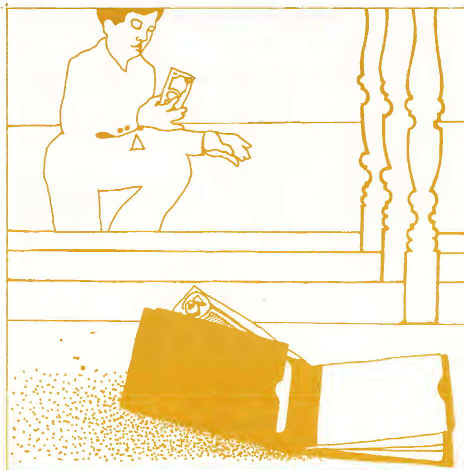
På denne måde modtog broder Snow trøstende vished, da Herrens Ånd kom over ham, og den Helligånd velsignede ham med et vidnesbyrd, der forblev hos ham, til han afsluttede sin jordiske tilværelse.

Et vidnesbyrd er en kostelig gave fra Gud. Men selv om et menneske kan modtage et vidnesbyrd gennem Helligånden, er der ingen garanti for, at dette vidnesbyrd vil forblive hos ham, med mindre dette menneske bestandig stræber efter at holde det vidnesbyrd levende. Vundne vidnesbyrd kan mistes ved ligegyldighed, tilsidesættelse og/eller ringeagtelse.

Vidnesbyrd skal næres og plejes. Præsident Lee har givet dette kloge råd: „Hvis vi ikke daglig læser i Skrifterne, bliver vore vidnesbyrd svagere, vor åndelighed øges ikke i dybden." (Seminar for Regional Representatives of the Twelve, December 12, 1970.)

Frelseren blev, medens Han underviste ved templet, af jødiske lærere spurgt, hvorfra Han havde sin lære, som de var meget forbavsede over. Hvorfra kom denne visdom — spurgte de? Jesus besvarede deres bekymrede spørgsmål med at sige: „. . . Min lære er ikke min egen, men hans, som sendte mig. Hvis nogen vil gøre hans vilje, skal han erfare, om læren er fra Gud eller jeg taler af mit eget." (Joh. 7:16-17.)

Herrens svar var direkte og henvender sig også til os i dag, som det gjorde til det folk, Han talte til. Hvis vi vil gøre vor himmelske Faders vilje og holde Hans bud, vil den Helligånd give sandheden til kende for os — så enkelt og ligetil er det. Må vi erfare dette, beder jeg om i den Herre Jesu Kristi navn. Amen. O

Ærlighed og

AF ÆLDSTE DELBERT L. STAPLEY af De Tolvs Råd

Den første del af den 13. trosartikel siger: „Vi tror, at vi må være ærlige." Ærlighed kan have mange betydninger, som f. eks. retskaffenhed, oprigtighed, overensstemmelse med sandheden, retfærdighed, hæderlighed, dydighed, renhed i sin livsførelse, karakterfasthed og redelighed i fælles foretagender.

Disse principper er dyder, der kræves af sande Sidste Dages Hellige.

Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige står for de højeste idealer, principper og standarder, mennesket kender. Der er intet ved Kirken, dens lære eller det, den repræsenterer, vi behøver at skamme os over. Kirken udøver umådelig stor indflydelse for det gode i mænds og kvinders liv overalt på jorden.

Robert Burns — skotsk digter, 1759-1796 — udtalte: „En ærlig mand er Guds ædleste værk." I vore dage, da ærlighed og retskaffenhed står lavt og er ved at være „forgangne dyder" *må* en eller anden gruppe omhyggeligt forkynde, praktisere disse principper og sætte dem i højsædet som de vigtigste egenskaber i menneskets karakter. Det bliver mere og mere vigtigt, at de mænd, som former vore skæbner er fuldstændig moralsk retskafne, ellers vil vort lands friheder blive ofret. Rapporterne om uærlighed, svindel og korruption inden for regeringer, forretningsliv, faglige og finansielle kredse i vort nationale liv, mindsker vor stilling og styrke som ledende i verden.

I al ydmyghed og oprigtighed må vi give plads for en magt, der er højere end vi selv, og hvorfra vi kan forskaffe os en positiv morallov, der kan give vort liv betydning og hensigt. Vi skal også først og fremmest huske, at ærlighed, respekt og ære som sådan ikke er til købs på torvet. Det er ingredienser, som I og jeg og alle mennesker bør benytte i vort daglige liv.

Carlyle — Thomas Carlyle, skotsk essayist og historiker, 1795-1881 — udtalte: „Gør dig selv til et ærligt menneske, for så kan du være sikker på, at der er en slyngel mindre i verden." Kan der eksistere et virkelig ærligt menneske, som ikke også er et godt menneske; eller kan der være et virkelig godt menneske, som ikke også er et ærligt menneske? Det forekommer mig, at ærligheden må begynde med en selv, ellers kan man ikke anerkende denne egnskab hos andre. Vi ser ikke tingene, som *de* er, men som *vi* er. Vi har hver især det ansvar at være ærlige over for os selv, ærlige i vore foretagender og forbindelser, ærlige i vort medlemskab i Kirken, ærlige i at holde Guds bud.

Om kong Mosiah's sønner blev der sagt: „... det var sandhedskærlige og ordentlige mænd, thi de var blevet belært om at holde Guds bud og vandre retskaffent for ham." (Alma 53:21.)

Der er større sandsynlighed for, at ærlighed og retskaffenhed vil blive børnenes arv og rige begavelse, hvis de findes som fuldkomne dyder hos forældrene. Forældre kan ikke give deres børn noget, de ikke selv besidder. Alle disse fine idealer og principper, som hører ind under Evangeliets lærdomme, bør — sammen med alle de egenskaber, der danner en god karakter og former en fin livsførelse — fuldkommes i os. I den fuldkommenhed bliver de en del af vor natur, og når tiden kommer for os til at blive

retskaffenhed

At være ærlig over for sig selv, over for andre og over for Gud, er en absolut nødvendighed.

forældre, er der større sandsynlighed for, at de vil blive overført til vore børn. Vi læser i Ordsprogene: „Retfærdig er den, som lydefrit vandrer, hans sønner får lykke efter ham." (Ordspr. 20:7.) Hvor denne udtalelse er sand og fundamental!

Er vi, som forældre, ærlige over for vore børn? Hører de os fortælle små, hvide løgne for at slippe fri for visse ansvarsfulde opgaver? Kan vi tillade os at skamme dem ud, hvis de følger deres fejlende forældres eksempel? Instruktionen til forældre findes i Lære og Pagter: „De skal også lære deres børn at bede og at vandre retskaffent for Herren." (L&P 68:28.)

For at børnene skal kunne vandre retskaffent må eksemplet statueres af forældrene. Ægtemænd og hustruer, er I trofaste og sande over for jeres ægtemage? Lever I jeres liv moralsk sundt og rent? Vi har ikke råd til at støtte ugudeligheden. At gøre det, vil være farligt for vor og vore børns evige frelse. Vi må vandre retskaffent for Herren og være samvittighedsfuldt ærlige, og således blive velsignet med en høj moral og etisk sans, der styrer alle vore handlinger.

George Eliot — psudonym for Mary Evans, engelsk forfatter, 1819-1880 — har sagt: „Der er kun ét nederlag, der er muligt i livet, og det er det, at man ikke er sand over for det bedste, man kender."

Livet igennem må vi rette ikke blot de fejl, der begås imod os, men også dem, der sker til vor fordel. Det lyder meget enkelt, men til karakterens opbygning er det meget vigtigt, fordi de små undladelsessynder fører til mere alvorlige fejl og spidsfindige vaner. Hvor ofte har I været inde i en forretning, hvor I har fået for mange penge tilbage? Det er noget, der ret tit sker. Det kan også ske, at man får for lidt tilbage, og så glemmer man jo ikke at gøre opmærksom på, at der er sket en fejl. Ærlighed — at være sand og fuldkommen — skal virke i begge retninger.

Er vi som arbejdsgivere ærlige over for dem, der er ansat hos os? Gælder reglerne for alle, eller er der undtagelser, og gælder disse undtagelser hele tiden de samme få stykker?

Hvis vi er ansat, yder vi så en dags ærlig arbejdsindsats? Snyder vi med frokosttiden eller tager vi tid til at løbe unødvendige ærinder under falske foregivender? Yder vi i vor omgang med vore medmennesker mere, end der forventes, eller prøver vi at slippe med mindst mulig ulejlighed?

Med hensyn til at handle, skriver vi så regningen lidt større for at få en ekstra fortjeneste, vi ikke er berettiget til, idet vi ikke regner med, at der er nogen, der vil opdage det? Selv om et menneske tilsyneladende slipper godt fra sådan en taktik, så ved han selv ganske bestemt besked med sin egen uærlighed — ligesom også de ved det, som han har snydt. Snyderi er en form for uærlighed. Det skader både den enkelte og hans omgivelser.

Og I, som er lærere, er I ærlige i jeres karaktergivning? Giver I virkelig i overensstemmelse med det, eleven har fortjent, eller viser I personsanseelse? Alle disse fiksfakserier med karakterer eller tilsidesættelser af regler og regulativer for at få bestemte hold til at vinde, er uærlighed, og man bør undgå det. Når det at vinde bliver vigtigere end karakte-

ren og de åndelige værdier, som disse aktiviteter er beregnet til at skabe, så mangler der noger hos lederne. Vi skal ikke retfærdiggøre os selv, når vi foretager es noget, som ikke omfattes af loven eller reglen. Love og regler kan ikke gøre folk ærlige. Dårlige vaner frister de unge til at være uærlige. Det er den lille, men tilsyneladende ubetydelige vane, der fører til mere alvorlige vaner som at være uærlig, opføre sig uværdigt og til mangel på streng, moralsk retskaffenhed. Vi må indprente de dyder i et menneskes hjerte og karakter, som det har så hårdt brug for, for at det helt ærligt kan løse problemerne i livet.

Og med hensyn til elever og unge mennesker, lytter vi så ærligt og oprigtigt til deres ønsker og behov? Prøver vi virkelig at forstå dem, eller giver vi dem det, som *vi* synes, de skal have?

Og de af os, som underviser i Kirkens organisationer, er vi så ærlige, at vi selv efterlever det, vi belærer andre om, eller har vi en dobbelt standard? For nylig så man en ung, gift lærerinde komme til Kirken i meget kort mini-dress. Kan hun ærligt belære om Kirkens standarder for påklædning, når hun ikke selv retter sig efter dem? Shakespeare ramte plet, da han sagde: „Men fremfor alt, vær sanddru mod dig selv, da følger vist, som natten følger dag, at du ikke kan være falsk mod nogen." (Hamlet, 1. akt 3. scene.)

Ens formål med livet må illustrere ærlighed og oprigtighed. Man bør altid holde det, man er gået ind på, og være villig til at bøde for sine egne fejl. Ærlighed og retskaffenhed opbygger tillid, venskaber og sikrer én andre menneskers goodwill og støtte, hvilket ofte giver fyldestgørende renter. Når et menneske ser et andet menneskes ærlighed og retskaffenhed, vil han gøre sig særlig megen umage for at være til hjælp og nytte for så oprigtig og pålidelig en person. En søn fik for mange år siden tidligt en lærestreg af sin fader. Han var kun en knægt, da han gik hen i den forretning, som hans far ejede i kompagni med to andre mænd. Han ville gerne have sig en lommekniv, så han gik hen og tog en fra en udstillingsmontre. Det blev meddelt hans fader, som gik med drengen tilbage til montren og lod ham lægge kniven tilbage. Derefter forklarede han sønnen, at der var to andre parthavere i forretningen, så de to tredjedel af kniven tilhørte dem. Selv om han var søn, kunne han ikke tillade sig at tage noget som helst i forretningen, fordi ikke hele forretningen var hans faders. Denne fader var ærlig og redelig i sine handlinger, han var en retskaffen mand. Når han sluttede en overenskomst eller afgjorde en handel, så holdt han sig den efterrettelig uden hensyn til, hvad det muligvis kunne komme til at koste ham selv. Han havde ry for at behandle folk ordentligt. *For ham betød den egenskab mere end penge.*

Man kan se gennem fingre med mange synder, men det er yderst vanskeligt at tilgive uærlighed. Vi har medlidenhed med folk, der har svagheder, og vi viser tolerance i vor forbindelse med dem, men der ikke noget, der i den grad bringer os ud af ligevægt eller forvirrer tilliden som det at have med et uærligt menneske at gøre.

George Washington fremhævede ærligheden, da han sagde: „Jeg håber, at jeg altid vil kunne være fast og stærk nok til at holde fast ved det, som jeg betragter som den mest misundelsesværdige af alle titulationer: at have ry for at være en ærlig mand."

Hvorledes kan man tale om ærlighed uden at forbinde den med en begivenhed, som før i tiden førte til Frelserens korsfæstelse? Da Jesus blev ført frem for Pilatus for at blive forhørt af ypperstepræsterne og de skriftkloge, fandt Pilatus ingen fejl hos Frelseren, man han var villig til at gøre alle dem tilpas, som krævede Frelserens liv, fordi han satte sin egen prestige over ærlighed og retskaffenhed, og derfor lyttede til deres krav.

Mine brødre og søstre, vi tilhører Kriste sande Kirke. At være medlem af den er et herligt privilegium, en ærefuld mulighed og en velsignelse. *Vi* må fremfor alle andre folk stå fast i vor fastholden ved de åbenbaringer, Herren har givet til vejledning for sine børn. Lad os være trofaste mod principperne, idealerne, standarderne og pagterne i alt, hvad vi foretager os og over for alle dem, vi kommer i forbindelse med. Lad os være oprigtige og retskafne, ærlige og sandfærdige og fuldt ud praktisere det, vi forkynder.

Ja, „vi tror, at vi må være ærlige." Vi tror også, at vi skal være „sandfærdige, kyske, velgørende og dydige og gøre godt mod alle mennesker."

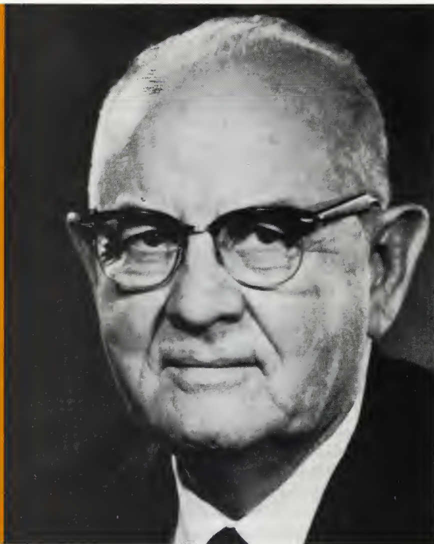
Mine brødre og søstre, jeg har en fast overbevisning om sandheden i Kristi Evangelium. Jeg ved, at de er givet os til vejledning, gavn, velsignelse og til menneskets frelse.

Jeg bærer vidnesbyrd til jer om disse ting. Jeg ved, at vi skal ligne Kristus i alle vore forbindelser med vore medmennesker. Hvis vi gør det, vil vi være eksemplariske og egnede til at være tjenere for vor Herre og Frelser, Jesus Kristus. Dette beder jeg ydmygt om, i Jesu Kristi navn. Amen.

BØRNENES SIDER

SPENCER W. KIMBALL

Mellem venner

Da jeg var i 5-6 års alderen havde jeg mange huslige pligter. En af de vigtigste var, at jeg hver dag ved solnedgang skulle samle æg ind.
Vi boede på en lille farm på sydgrænsen af Thatcher, Arizona. Vort hus hå på et hjørne med det åbne landbrugsområde mod syd og øst. Bagves huset havde vi brønden, vandpumpen, vindmøllen, en stor træbeholder til vort vandforråd, redskabsskuret og — lidt længere tilbage — en meget stor brændestabel.
Så var der grisestierne, indhegningerne til kvæget, høstakkene og kornlageret. Alle disse steder var ideele for hønsene at skjule deres

æg i, så det var slet ikke noget ringe arbejde for en dreng at finde de skjulte æggereder. Men efterhånden blev jeg god til at opdage dem. Som jeg altså skulle, tog jeg hver aften ved solnedgang en temmelig stor spand, gennemsøgte hele området og bragte æggene hjem.
En dag tog min moder de tre yngste af os med ud på en lang spadseretur. Vi gik hen ad den støvede vej, der førte til biskoppens hus, Fanny i barnevognen, Alice holdt fast ved den, og jeg bar spanden med æg.
Medens vi gik hen ad vejen, spurgte jeg: „Mor, hvorfor skal vi hen til biskoppen med æg?
Hun svarede: „Fordi det er tiende-æg, og biskoppen tager imod Tiende på vor himmelske Faders vegne. Du husker nok, at hver aften, når du kommer ind med æggene, sætter jeg dig til at tælle dem. Det første lægges i den lille kurv, de næste ni i den store. Så går vi ned til forrådshuset med den store kurv og får en kvittering for dem. For denne kvittering kan vi købe sko og mad og tøj til familien, og den lille kurv med æg afleverer vi til biskoppen."
Det var min elskede moder, der først belærte mig om tiendeloven.

Vest for huset havde vi et stykke havejord, og jeg red på hesten, medens min fader pløjede det. Noget af jorden blev anvendt til kartofler, og den nye, fede muld gav overvældende afgrøde. En dag sagde Far til Alice og mig: „Der er mange flere kartofler, end vi kan få anvendt. Hvis I har lyst til at sælge nogle, må I gerne det." Så gravede jeg kartofler op med en greb og Alice rensede dem for jord. Vi lagde dem i en kasse i min lille, røde vogn, og trak dem ned til Brinkerhoff Hotel.
Søster Brinkerhoff var en meget venlig dame, men vi var i begyndelsen stadig en lille smule bange for at prøve at sælge kartofler. Hun købte straks hele kassen. Jeg tror nok, vi fik to dollars for hele portionen.
Da vi viste Far pengene, spurgte han: „Hvad har I så tænkt jer at gøre med dem?" Vi forklarede, at vi først ville dele dem, og så ville vi købe is, popcorn og bolcher. Så spurgte han: „Hvad med jeres tiende?" Vi havde haft så lidt anledning til at tjene penge, så vi helt havde glemt lektionen med æggene, men han forklarede os det igen. Bagefter gik vi ned gennem frugthaven og

kravlede gennem et hul i ståltrådshegnet for at give ham 10 cents fra hver, og han gav os en tiendekvittering.
Vi havde en frugtplantage, hvor alle slags frugttræer bidrog meget til husholdningen, men det betød også meget hårdt arbejde for små drenge. Ferskenerne var store og saftige, og når Mor havde fyldt vort spisekammer med krukker fulde af frugt til vinterbrug, bestemte Far, at vi skulle sælge noget. Jeg var ca. 12 år og Alice 10 år, og vi gjorde igen forretning.
Jeg klatrede op i toppen af træerne og plukkede de største, mest farvestrålende ferskener; Alice lagde dem i kasserne. Jeg stablede kasserne pænt i vognen og så kørte vi den lange vej på cirka seks miles til Pima, hvor mange af de gode kvinder købte frugten, og vi var snart på vej hjem igen. Da vi talte alle småpengene sammen havde vi fem dollars (i dag ca. 35-40 kroner). Det var snart jul, så vi talte ivrigt om gaver til hele vor store familie.

Da vi kom hjem og glade lagde vore penge på bordet, mindede Far os igen: „Har I regnet jeres tiende ud?"
Så måtte vi naturligvis knibe lidt på nogle af de planlagte julegaver. Så snart den sveddryppende hoppe var sat tilbage i engen, vognen sat i skuret og kasserne stuvet af vejen, gik vi gennem plantagen og gennem hullet i hegnet ind til biskoppen igen.
Da jeg var kommet på high school, var det nødvendigt, at jeg klarede mig selv. Jeg tror nok, jeg var cirka 16 år, da jeg rejste til Globe, Arizona, den store minedriftslejr; der sikrede jeg mig et job med at malke køer to gange om dagen for et mejeri.
Dengang var der ikke noget, der hed malkemaskiner, vi håndmalkede. To

gange om dagen malkede jeg mellem 18 og 28 køer, skummede fløden af, kom mælken på flasker, vaskede spande, og flasker, fodrede kvæget og mugede under dem. For alt dette fik jeg kost og logi, d.v.s. en seng i en alkove og 47,50 dollars om måneden (i dag cirka 350,00 kr.)

Nu var jeg alene. Der var ingen til at kontrollere mig. Da jeg fik min første løncheck, spurgte jeg mig selv: „Skal jeg betale tiende eller skal jeg lade være?" Jeg sendte min mejericheck til banken og modtog en kvittering og et checkhæfte. Jeg nummererede chekene i hæftet og den første blev udfyldt, betalbar til biskoppen.

Herren har lovet, at hvis drenge og piger er trofaste til at betale tiende, vil Han udøse store velsignelser over dem. Jeg ved, at Han holder sit løfte. ○

DAVID O. McKAY

*„Der er i verden folk,
der hævder, at skinsyge,
fjendtlighed og selviskhed
i menneskets hjerte altid
vil udelukke oprettelsen af
det ideelle samfund,
der kendes som Guds Rige.
Uanset hvad tvivlere og
spottere siger, er det Jesu
Kristi Kirkes mission at
bortskaffe synd og ondskab
fra menneskets hjerte og
at ændre samfundet
således, at fred og velvilje
vil få overhånd her på
jorden."*

De ejendommelige sko

ILLUSTRATION AF DALE KILBOURN

Johns sko trængte til at blive repareret. Han havde slidt dem op ved at gå op og ned ad Steensbakken, hvor han boede sammen med sin moder, Anna Widtsoe, og sin 2-årige Broder, Osborne. Efter deres faders død, da Osborne kun var 2 måneder gammel, var familien flyttet fra Frøya, den yderste ø ved Norges kyst, til hovedlandet. De boede i en lille lejlighed i Trondhjem, den by, der er kendt som Domkirkebyen. De to små drenge og deres moder stirrede ofte ud over den smukke, gamle hovedstad, ned til havnen og fjorden, der bugtede sig ud mod havet.
Da John viste sin moder, hvorledes hans sko var slidt op, spurgte hun sin nabo, om han kunne anbefale hende en, der kunne reparere dem. Han kendte lige bestemt den rette, sagde han, og snart mødte en dreng op ved deres dør. Det var skomagerens søn, som samlede fodtøj sammen og bragte det til sin fader. Nogle dage senere kom drengen tilbage med Johns sko, nydeligt repareret. En mærkelig lille traktat var stukket ned i tåen på hver sko.
Johns fader havde været skolelærer. Inden han døde, havde han fået lært sin lille søn at læse, men der var så mange fremmede ord i den lille traktat, så drengen ikke kunne forstå, hvad der stod skrevet.
Den næste dag pakkede moderen et andet par sko, som trængte til reparation, ind som en pakke, stak den under armen og gik den halve times vej hen til skomagerens værksted. Hun syntes usædvanlig stille, da hun kom hjem, og i de følgende dage var hun tankefuld og urolig.
Da skomagerens søn afleverede det andet par sko, var der igen stukket nogle traktater i skosnuderne. John vidste, at hans moder tilbragte mange timer med at studere dem grundigt. Næste søndag sørgede hun for, at der var en, der kunne være hos drengene, mens hun gik til et møde i skomagerens hårdføre bjælkehus.
Først nogle år senere fortalte hun John, hvad skomageren havde sagt, da hun første gang gik hen til hans værksted for at spørge ham, hvorfor han havde stukket en traktat ned i hver af Johns sko.
„De vil sikkert blive overrasket," havde han svaret, „når de hører mig sige, at jeg kan give dem noget, der er af langt større værdi end sålerne til Deres barns sko."
Traktaterne var sådan nogle, som mormon-missionærerne bruger. Det

var på grund af dem, at John, hans moder og broder blev medlemmer af Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige. Ingen af deres slægtninge eller venner ville anerkende dem; de blev allesammen fjendtligt indstillet over for Anna og drengene.
To år efter forlod familien Widtsoe Oslo, Norge, sammen med 20 andre norske hellige, for at påbegynde en lang rejse til Amerika. Den 11-årige John førte dagbog over deres rejse over Nordhavet, deres afskyelige rejse tværs over midt-England, deres 3-dages udflugtstur i Liverpool, rejsen over Antlanterhavet, og den lange jernbanerejse fra New York til Logan, hvor de bosatte sig. Der fandt John mange og forskellige jobs, så han kunne hjælpe til med at sørge for familien. Hans moder syede kjoler og udførte meget andet arbejde, hvad som helst hun kunne få fat på for at klare de løbende udgifter og for at spare op til sine sønners uddannelse.
John blev kaldet til at være apostel i 1921, da han var 49 år. På det tidspunkt var han præsident for staten Utahs universitet i Logan. Han sagde ofte, at det lige fra hans tidligste ungdom havde været hans mål at få en uddannelse. John A. Widtsoe vil altid blive husket som en af Kirkens store mænd. I en af sine bøger: „In a Sunlit Land" skrev han:
„Der var en virkelig længsel efter at lære noget ... Kærligheden til læsning har jeg haft lige fra jeg var dreng. At slappe af fra dagens vanemæssige arbejde og være sammen med store mænds store tanker har altid været mig en fryd ... jeg er ikke fri for at misunde den ungdom, for hvem dørene til ny kundskab er ved at blive åbnet."
Skomageren i Trondhjem, Norge, som reparerede Johns sko, gav i sandhed Johns moder og hendes familie noget af langt større værdi en sålerne til et par udslidte sko. Han var også med til at give Kirken en fremragende forfatter, pædagog, leder og ven! ○

Kirsten fra Norge

af Virginia Sargent

Præmien

AF OLIVE W. BURT

Det var en lørdag med strålende klart vejr, tidligt på efteråret. Det ville snart blive vinter, og så ville der ikke være meget solskin i mange uger. Luften fyldtes med legende børns latter og støj, medens de drog fordel af det solskin, der badede Oslo i en klar, kølig stråleglans.

Martin Ruud var ikke med blandt de lystige børn. Han sad med hånden under hagen og stirrede ind i de klare flammer, der hoppede og dansede i den store ildovn. Lyset var muntert nok til at tage mørket fra stuen, men det kunne ikke fjerne det dystre udseende fra Martins ansigt.

Martins søster, Sonja, kom ned ad trappen, syngende på en gammel, norsk folkesang: „Per Spelmann han hadde ei einaste ku."

Da hun så sin broder sidde der og se trist ud, sagde hun til ham: „Lad os nyde solen, mens vi har den, Martin. Det bliver snart tidlig mørkt. Kom nu, lad være med at sidde der og se ud, som om du har mistet din bedste ven!"

„Jamen, sådan er det næsten," svarede Martin. Så rettede han sig op og så på sin søster: „Nej, jeg har ikke mistet min ven, men min bedste ven har spillet mig et slemt puds! Jeg var lige ovre hos ham, og ved du hvad, Sonja? Antons reliefkort er meget bedre end mit. Nu får han præmien, de ski, som jeg så meget har ønsket mig!"

„Årh Martin," svarede Sonja utålmodigt, „vær glad på Antons vegne. Og hvor ved du forresten det fra? Dit kort er smukt! Hvorfra ved du, hvad dommeren vil vælge?"

„Jeg ved det bare," sagde hendes broder stædigt. „Hvis jeg var dommer, ville jeg give Anton præmien. Hans kort er meget bedre end mit. Det er absolut perfekt!"

Martin gik ind på sit værelse. Han studerede det reliefkort over Norge, som han havde arbejdet så hårdt med. Det var et smukt kort. Meget nøjagtigt havde han trukket sit lands omrids: fra Kirkeness i nordøst, hvor Norge går i en kurve rundt om Finland, til Stavanger på sydvestkysten, så op til Oslo og langs grænsen mellem Norge og Sverige. Han havde formet fjeldene af en dej af mel og vand og havde farvet dem grønne, for dette kort skulle repræsentere Norge i sommertiden. Han havde anvendt grå maling blandet med hvidt til den sne, der dækkede alting i det nordlige område.

Han kunne ikke vise alle fjordene,

men han havde afmærket de store: Hardangerfjord, Sognefjord og andre, og havde farvet vandet i disse forrevne vige dybblåt. Svagt farvede prikker på de lavere skråninger repræsenterede de blomster, der blomstrer så farverigt hele sommeren, når solen aldrig går helt ned i seks lange, lykkelige uger.
Nu, da han undersøgte sit værk, kunne han se nogle fejl, som godt kunne rettes. Men selv da han havde gjort det, var hans kort ikke så flot som det, hans ven Anton Nissen havde fremstillet. Anton havde i hvert fald haft tanke for mange ekstra finesser. Han havde sat små, bitte vikingeskibe ned i en af fjordenes mørke svælg. Det var lykkedes ham at vise de store byer: Oslo og Bergen, Trondhjem og Stavanger, så dygtigt, at enhver nemt kunne se, hvilken by, der var repræsenteret.
Om mandagen lagde Martin sit kort på sin vogn og trak det hen til skolen. Det blev anbragt sammen med de kort, de andre børn havde lavet. Grupper af drenge og piger og lærere flokkedes omkring bordene og undersøgte de udstillede opgaver. Martin kunne se, at hans og Antons kort var de bedste.
„Men Antons er det allerbedste," sagde Martin bedrøvet til sig selv. „Han vil få præmien."
Fredag eftermiddag var klassen stuvende fuld af børn og forældre, der var kommet for at høre, hvem der blev vinderen.
Martin ville helst gå sin vej, helst gemme sig, men han kunne ikke slippe afsted. Han måtte pænt blive siddende og høre frøken Svendsen tale om konkurrencen og om, hvad den havde betydet for hendes elever.
„Af alle fine arbejder, der er udført," sagde hun stolt, „er der to, der er helt enestående. Martin Ruuds kort er ganske storartet og fortjener den største præmie. Der er imidlertid kun én præmie, og dommerne har bestemt, at den skal gå til det smukke kort, der er fremstillet af Anton Nissen!"
Det var ikke andet for Martin at gøre end at deltage i klapsalverne, da Anton stod oppe foran alle de besøgende. Antons kinder blussede af lykke, hans blå øjne strålede. Han takkede dommerne, frøken Svendsen og sine forældre, og modtog skiene, der var præmien, med hænder, der rystede af spænding.
Da Martin gik ud i forhallen, stod Sonja og ventede på ham. „Du kom da i hvert fald ind som nr. 2," sagde hun. „Det bør du være stolt af."
„Der er da ikke noget ved at være nr. 2. Jeg kunne lige så godt have været nr. sidst. Gid jeg aldrig havde været med til den konkurrence!"
„Hvorfor siger du det?" spurgte en mand, som stod i nærheden. „Ved du ikke, at der er et gammelt, norsk ordsprog, som siger, at der ikke er noget, der kan skæres så tyndt, så det kun har én side! Du havde her en anledning til at strække vingerne, til at gøre noget, du ellers ikke ville have prøvet at gøre. Tænk blot, hvor meget du har lært om dit land. Tænk på den tilfredshed, man føler ved at have udført et fint stykke arbejde — præmieret eller ikke præmieret."
Martins ansigt blussede. Hvem var denne mand i det hele taget? Den nyankomne så ud til at have gættet drengens tanke.

„Mit navn er Harald Larsen," sagde han. „Jeg var en af dommerne, og jeg kom ud for at tale med dig, fordi jeg virkelig har beundret dit arbejde. Jeg har en forretning på Karl Johansgate, og jeg kunne tænke mig at udstille dit kort i mit vindue i nogle dage. Dér vil mange mennesker få det at se, folk, som ikke går i skole nu, og som måske har glemt, hvor smukt vort land er. Vil du låne mig det et stykke tid?"

Sonjas øjne strålede. Martin så fra hende hen på den høje mand.

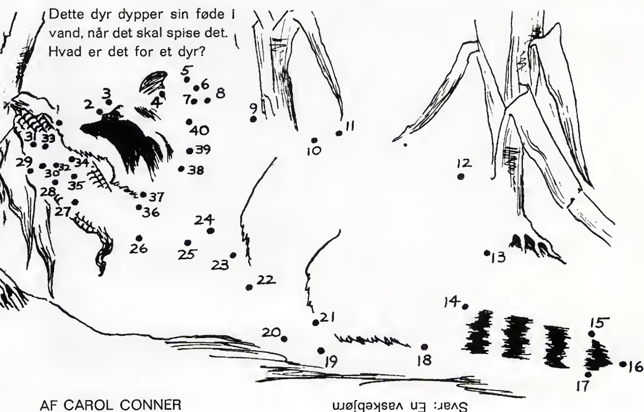
„Ja, naturligvis, når De så gerne vil have det."

„Det vil jeg ganske bestemt, og lad mig gratulere dig med det fine stykke arbejde."

Da manden var gået, sagde Martin til sin søster: „Nu tror jeg alligevel, at mit arbejde ikke har været helt spildt! Hvis kortet bliver udstillet i hans vindue —"

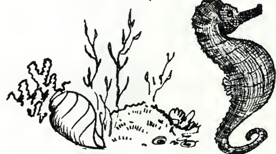
„Ja, Martin, der kan du bare se! Dit kort vil gøre mere godt der på Karl Johansgate, end det ville gøre i skolen! Som hr. Larsen sagde: folk har glemt, hvad de lærte i skolen, de vil se det og erindre det. Jeg synes det er vidunderligt!"

Martin rettede sine skuldre, stak hagen frem — jo, naturligvis, han havde ikke vundet skiene, men han havde vundet noget andet: stolthed og tilfredshed ved at have gjort det allerbedste, han kunne. O

AF CAROL CONNER

Svar: En vaskebjørn

AF LOLA FRANK

Søhesten Olsen sku' skynde sig hjem,
men en stor stime fisk havde spærret ham vejen.
Ka *du* hjælpe Olsen med at komme frem,
så han ikke går glip af rejepostejen.

I dette billede er der skjult en indianer, der ror en kano, en gris, en fjerkost, et kalkunhoved, en kokkehat, en violin, et par briller, et elefanthoved, en sæbeboble-pibe med en sæbeboble og så en ring.

Kan du finde dem?

Den Lille Rødhætte

AF JUDY CAPENER

Elia, Det røde Hav - og DIT Præstedømme

AF JOHN H. VANDENBERG,
præsiderende Biskop

Der er mange sideveje i livet, og de beskrives som så tillokkende, at unge mennesker — især dem, der bærer Guds Præstedømme — bliver nødt til fuldstændig at forpligte sig over for de evige mål, hvis de vil undgå at blive vildledt. Efterhånden, som livet i vore dage bliver mere og mere kompliceret, vil fristelsen til blindt at følge de stier, andre følger, blive stærkere og stærkere.

Vi vil også fortsat høre en masse filosofier og nye bevægelser hæve alle former for djævelske samfundsmæssige og politiske programmer til skyerne. Sådanne bevægelser retfærdiggøres ofte i den akademiske friheds navn eller forsvares til fremme af bemærkelsesværdige motiver som f. eks. udryddelse af fattigdom eller som forudsættelse for ligeberettigelse og ligeret.

Lad os, inden vi giver os til at interessere os for eller støtte en af disse bevægelser, undersøge den grundigt. Lad os spørge os selv: Hvem er det egentlig, der står bag denne bevægelse? Hvad vil det ende-

lige resultat af en sådan filisofi blive? Udvider eller indskrænker den det enkelte menneskes frihed? Hvorledes stemmer denne filosofi sammen med Evangeliets åbenbarede sandheder? Lad os altid benytte Evangeliet som vurderingsgrundlag, for de beslutninger vi skal træffe.

Det er *vor* opgave at være ledere, at være et lys til vejledning for den øvrige verden. I fortiden vendte nationerne sig til mænd med åndelig visdom og stabilitet, når de trængte til vejledning. I vor tid, hvor man stilles over for hurtige forandringer, er det et desperat behov i vort samfund, at vi har ledere, som kan dømme ud fra det evige perspektiv. Vor forståelse af og forpligtelse over for Evangeliet sætter os ganske særligt i denne lederposition.

Vi betragtes som et særegent folk på grund af vort Visdomsord, Velfærdsplanen og vort omfattende, storslåede ungdomsprogram. Vi er særegne i vor tro på en personlig Gud, som er den samme i går, i dag og til evig tid (Se Mormon 9:9), en Gud, som taler til sine profeter i dag, som Han gjorde det i fordums tid.

Jesus er en autoritet på livsførelsens område. Han ønsker, at alle unge skal forstå, hvorledes tingene virkelig hænger sammen, hvorledes det gik til, at de er, som de er og hvorledes de vil blive i fremtiden. Trofaste Sidste Dages Hellige behøver ikke at lade sig vildlede. Vi har Bibelen. Vi har Mormons Bog. Vi har nyere åbenbarings bøger, kendt som Lære og Pagter og Den kostelige Perle. Vi har en levende profet, som modtager åbenbaring fra Gud i vore dage for at lede os i denne vor hurtig-udviklende verden. Vi har indviede mænd, der virker som biskopper og i andre ledende stillinger, mænd, hvis hovedinteresse, -anvsar og -opgave er at lede og råde ungdommen.

Lad os ikke skamme os over Evangeliet. Jeg vil gerne sige til jer, at I aldrig behøver at give undskyldninger for, hvad Kirkens standarder er, hverken i forretnings- eller fabrikslivet. Jeg ved det, for jeg har selv været i det. Jeg tilbragte 20 år i kvægkoncernen, og der var landsmøder forretningsmøder og lokale møder, hvor det første punkt var en cocktail, der på dagsordenen figurerede som „reception" eller „hyggeligt samvær". Disse møder blev holdt på hoteller eller i offentlige mødelokaler, og man var faktisk presset til at deltage i det fælles drikkeri. Men man behøver aldeles ikke at deltage, og jeg kan bevidne, at hvis man modstår dette pres, vil folk beundre en, fordi man har styrke til at leve op til sine principper. I ved lige så godt som jeg, at vi ikke behøver den slags stimulanser, og I kan sige nej, lige så godt, som jeg sagde nej. Og folk vil sige til jer, som de sagde til mig: „Det respekterer jeg Dem for; jeg ville ønske, jeg også kunne sige nej."

Jeg ved, at det er vigtigt, at vi lever op til det, vi tror, og jeg ved, hvad det betyder for andre, når vi er i stand til at sige til dem, at de kan stole på os. Når alt kommer til alt, er der ingen faktorer i livet, der er mere vigtig end erkendelsen af, at vi er vore egne skabere i den forstand, at „hvad et menneske sår, det skal han også høste." (Gal. 6:7.) Dette princip kaldes ofte for „høstens lov".

Barnard Mannes Baruch — 1870-1965, amerikansk finansmand, filantrop og offentlig embedsmand; rådgiver for flere af U.S.A.s præsidenter — sagde det på denne måde: „Den eneste frihed, mennesket nogen sinde kan have, er friheden til at disciplinere sig selv. Det er det, vi kæmper for: at beholde retten til selvdisciplin i stedet for at en kuende fjende skal herske over os med slaveriets og tyranniets disciplin."

Hele menneskehedens tyranniserende fjende er Satan, som vil slavebinde os med skammelige og skadelige vaner, der fuldstændig besejrer os, og det vil — medmindre vi overvinder det — hindre os i at fuldføre vor virkelige mission i livet og i evigheden.

Gud har tillid til sin Kirkes ungdom. Han har kaldet de unge mænd til tjeneste og stoler på, at de gør deres pligt og viser det rette eksempel over for de unge kvinder, de kommer sammen med. Han har givet os sin magt her på jorden — den samme magt, hvorved denne jord og andre verdener blev skabt, den samme magt, hvorved vandene i Det røde Hav blev skilt og den samme magt, hvormed Elia beseglede himlene, så der ikke faldt nogen regn; den samme magt, hvormed Jesus gav den blinde synet tilbage, gav den lamme kraft til at gå og nyt liv til den døde.

Vore unge mænd, som har denne magt, bør forberede sig til at forkynde Jesu Kristi Evangelium for jordens nationer. De bør forberede sig til at være missionærer hjemme blandt deres kammerater gennem den måde, de lever deres liv på. Jesus sagde: Hvis I bliver i mit ord, er I sandelig mine disciple." (Joh. 8:31.)

Det aronske Præstedømme er mere end et ungdomsprogram, det gives de unge mænd som forberedelse til større ting såsom Det højere Præstedømmes ansvar. Det betyder, at vor himmelske Fader er interesseret i deres fremgang og i deres evne til at lede Hans børn.

Ingen ung mand kan modtage dette Præstedømme og flittigt virke deri uden at blive et bedre og et stærkere menneske. Præstedømmet er karakterdannende. Det lærer en ung mand de rette begreber og værdier. Efterhånden som han forøger sine pligter i Præstedømmet, erfarer han den udfordring og vækst, der hidrører fra de evige principper. Det var denne udfordring, der tilskyndede til de inspirerede ord, der blev givet til profeten Joseph Smith: „At præstedømmets rettigheder er uadskilleligt forbundet med himlens kræfter, og at himlens kræfter ikke kan kontrolleres eller bruges uden ved retfærdighedens grundsætninger." (L&P 121:36.)

Det er gennem retfærdighedens principper, ved at efterleve Evangeliet, således som vi kender det, fuldt og med stolthed, at alle Sidste Dages Hellige kan komme til at kende Gud og Hans plan for evigt liv, og modtage troens styrke, der kan lede os til den celestiale ophøjelses glæde.

* Elia — er betegnelsen for „profeten Elias" (eng. Elija) vedtaget for at vi kan skelne mellem de to Elias'er i Biblen. Det er den tyske betegnelsen, som ifølge Joseph Smith er den bedste.

En samtale med Præsident

Paul H. Dunn

om, hvorledes det er at være missionær

Spm.: Hvad kan man gøre for at forberede sig til en mission?

Præsident Dunn: Opnå et ønske om at tjene! En missionær må nødvendigvis ønske at følge Frelserens formaning om at glemme sig selv i tjeneste for andre. Hvis dette kendetegner hans livsførelse, kan alle de andre ting meget hurtigt føjes til. At have et ønske om at tjene, og at være i den rette sindsstemning er de mest vigtige karaktertræk hos en missionær. Dette — mener jeg — forudsætter, at han har et vidnesbyrd, tror på Gud og på Frelseren, og anerkender Joseph Smith som profet, fordi en missionær straks efter sin ankomst til missionsmarken skal bære vidnesbyrd om disse ting. Det forholder sig ofte således, at de af vore missionærer, der opnår de største resultater, er nye medlemmer, der kun har været i Kirken 1-2 år. Jeg tror ikke, det tidsrum, man har været i Kirken, er så vigtigt som det faktum, at gode missionærer har et positivt vidnesbyrd og et virkeligt ønske om at tjene.

Spm.: Der kan godt være flere ting, der forhindrer en i at forberede sig til en mission. For nogle er det udgifterne til en mission, for andre er det den modstand, de møder fra hjemmet. Hvad kan man gøre for at overvinde sådanne forhindringer?

Præsident Dunn: Naturligvis behøver udgifterne til en mission ikke at være uoverkommelige. Vi har missioner, der koster omkring 65-70 dollars om måneden på de fjerne øer i Stillehavet, og vi har andre, der koster fra 125-130 dollars i egne af verden (henholdsvis kr. 475-525 og kr. 950-1.000). Vi har opdaget, at mange af vore unge har haft evne til af deres egne indtjeningsmuligheder at lægge så meget som det halve eller tre fjerdedele af det samlede beløb til side. Med andre ord: den missionær, der tilsyneladende hurtigst får resultater og viser den største begejstring, er ham, som holder sig selv på mission, fremfor at lade andre skaffe, hvad han skal bruge. Og jeg tror, det ligefrem er en fundamental lov i livet. Fordi: hvis man selv har tjent de penge, man skal bruge, er der større sandsynlighed for, at man passer på, hvad man giver dem ud til. En missionær er ikke spor anderledes.

Hvis penge er et problem, og det kan det godt være, træder biskoppen, ældsternes kvorum eller de halvfjerds' kvorum ofte til og hjælper. Udgiften til missionen er ikke den vigtigste faktor, selv om mange tror det, fordi de ikke forstår, hvad der skal til.

Med hensyn til modstand fra forældrenes side, så reagerer forældre forskelligt. Jeg tror, at en god kommunikation er det bedste svar, hellere end at argumentere, kræve eller true, hvilket aldrig virker, og det er heller ikke efter Herrens facon. Jeg tror, at det alt for ofte er et spørgsmål om følelsesmæssige konflikter — „Jeg har altså i sinde at tage på mission, uden hensyn til, hvad I synes." — Men sådanne trusler gør kun problemet større. En mission er noget, der ordnes individuelt. Venner, og da særlig biskopper og stavspræsidenter, kan ofte gå i forbøn for det unge menneske. Hjemmelærerens indsats er ideel på dette punkt, selv om det drejer sig om at tale med en fader, der ikke er medlem, eller en moder, som er direkte modstander.

Hver eneste missionspræsident oplever, at så snart en ung mand eller en ung pige, hvis forældre ikke støtter dem, rejser på mission, sker der ofte en forandring med forældrene. Sønnen og datteren kommer ofte til at stå dem meget mere nær. En mission

binder familier sammen — den splitter dem ikke. En af mine største glæder er at opleve, hvorledes mange modstræbende forældre, inaktive forældre eller forældre, som ikke er medlemmer, bliver aktive eller interesserede i Evangeliet, fordi de kom til at opleve en missionær i familien. Mange inaktive fædre og mødre er kommet til mig og har takket mig for det, der er sket i deres hjem; sædvanligvis har de selv forberedt sig til at komme i templet. Dette sker oftere, end I kan forestille jer.

Spm.: Bør unge piger tage på mission? Tilskynder Kirken dem til det, og er de lige så effektive som ældsterne?

Præsident Dunn: Jeg tror, at kvindelige missionærer yder et stort bidrag; det er noget, der har gjort særlig indtryk på mig, efter at jeg har haft tilsyn med denne mission de sidste tre år.

Kirken tilskynder ikke åbenlyst kvinder til at tage på mission i samme grad, som tilfældet er med de unge mænd. Deres første og vigtigste kald er ægteskab, og det har flere af Kirkens præsidenter udtalt. Men hvis en ung kvinde ønsker at komme på mission, gør vi alt, hvad vi kan, for at hun kan komme af sted. Den filosofi er grunden til, at ældsterne kaldes, når de er 19 år, og søstrene, når de er 21 år.

Kvindelige missionærer er lige så effektive som ældster. Jeg tror aldrig, jeg har haft anledning til at sige, at ældsterne overgår søsterne, eller at søstrene overgår ældsterne. Der kan være tider, hvor en missionær virker mere effektiv end en anden. Kvindelige missionærer kan f. eks. sommetider få adgang til hjem, hvor ældsterne er blevet afvist, og faktum er virkelig, at de oftere end ældsterne kommer ind i hjemmene gennem kontakt ved dørene. Måske folk ser lidt anderledes på kvinderne.

Det er et handicap for kvindelige missionærer, at de ikke holder Præstedømmet, det gør dem sommetider afhængig af ældsterne på visse områder.

Kvindelige missionærer er øjensynlig mere tolerante og forstående end ældster. Man skal heller ikke nær så mange gange bede en kvindelig missionær om at „komme igang" og anvende de timer, der er viet til Herren.

Spm.: Kan De beskrive en missionærs daglige arbejdsplan, og vil De også give os et indblik i, hvorfor missionærer har så streng en plan?

Præsident Dunn: Alle missioner drives efter omtrent samme fundamentale plan, selv om detaljerne kan variere alt efter landets kultur og geografiske beliggenhed. I New England lader vi missionærerne stå op kl. 6:00 om morgenen. Det giver ham en god start på dagen, det giver ham styrke til både legeme og ånd, og der er en del at gøre — både åndeligt og legemligt — før han er rede til at udføre en hel dags gerning. For at kunne nå alt det, der nødvendigvis skal gøres, finder vi, at det er passende at begynde kl. 6:00. Det giver ham 1-1½ time til at soignere sig, gøre værelset i stand, spise morgenmad og de andre daglige gøremål.

To timer, fra 7:30 til 9:30 tilbringes med private og fælles studier. Vi forlanger — og det tror jeg, de fleste missioner gør — én time fælles studium, hvor de to kammerater sidder ved et bord og — i tilfælde af, at det er en udenlandsk mission — gennemgår sproget. De gennemgår også dagens lektie, deres skriftsteder, deres flonelstavle- illustrationer, det, de vil sige, når de banker på folks døre, idet de prøver at variere deres fremtoning, så de undgår at sige den samme gamle remse hvergang. De lærer med andre ord at blive kreative.

Den time, der anvendes til privat studium, er beregnet på at lære standardværkerne grundigt at kende, og der skulle også blive tid til at læse *„Jesus Kristus"*, *„Trosartiklerne"*, *„Et Stort og Forunderligt Værk«* og måske de tilhørende studievejledninger. (ell.: et studieprogram, hvori disse bøger indgår.)

Klokken 9:30 er de klar til at gå ud, og vi lægger stærk vægt på, at man

går ud på klokkeslet. Punktlighed er meget vigtigt i en missionærs liv. Det hjælper med til at diciplinere ham og holde ham organiseret. De virkelige beklagelser kommer fra missionærer, som har organiseret deres livsførelse dårligt, ikke fra dem, der er velorganiserede. I de næste 2½ time „skrifter" missionærerne — eller de „banker på dørene" som vi siger — de opsøger folk efter henvisninger eller andre former for proselyt-aktivitet.

Efter frokost fortsætter besøgene efter henvisningerne, der bankes videre på dørene, og man sætter sig i forbindelse med medlemmer for at arrangere gruppemøder. Missionærerne er hjemme igen kl. 17:00 for at spise til aftsen. Vi lægger stærkt vægt på den rigtige ernæring, og det tror jeg, alle missioner gør.

Fra klokken 18:30 til 21:30 er den mest produktive undervisningstid. Det er det tidsrum, hvor man går ud til de mennesker, man tidligere har truffet aftaler med, og „giver lektierne" til familierne.

Kirken lægger megen vægt på dette med familien. Som I ved, har vi før i tiden haft problemer, når en kvinde ville være medlem af Kirken, men hendes mand ikke ville tillade det, eller omvendt. Vi prøver at samle familierne, ikke at splitte dem, så vi lægger stor vægt på undervisning af hele familien med faderen som dens overhoved. Vi har stor succes med at undervise familier om aftenen.

Klokken 21:30, når man har været programmet igennem og der *kan* naturligvis være undtagelser — en rigtig god diskussion kan godt trække tiden lidt ud — skal missionærerne være på vej hjem, og de skal være i seng kl. 22:30. Vor erfaring er, at hvis en missionær sover fra 22:30 til 6:00, vil han være styrket, aktiv og produktiv. Hvis han snyder sig selv ved ikke at sove så mange timer eller sove længere, begynder han at blive træg, han bliver doven og tvær, og han fanger ofte hver eneste influenza- eller forkølelsesbakterie, han kommer i nærheden af.

Vi er temmelig strenge med disse regler, ikke fordi vi prøver at lege kommandér-sergenter, men fordi disse regler har vist sig at være den mest effektive metode til at gøre missionærer åndeligt, fysisk og mentalt rede til at gøre deres bedste. Kirken har haft 140 år til at gøre sine erfaringer vedrørende dette, så det er ikke blot en prøvemetode, hvor man forbeholder sig ret til at gøre visse fejl, den virker virkelig.

Spm.: Det, vi her får at vide, er faktisk dette, at en mission kan for så vidt blive de to bedste år af ens liv indtil nu, men de vil ikke være de letteste. Er det rigtigt?

Præsident Dunn: Ja, bestemt! En mission er hård! Det burde vi faktisk råbe ud i hvert eneste præstedømmekvorum og fra hver eneste mormonhustag i verden.

Jeg tror, at en af de store udfordringer til missionæren er, at vi tager ham bort fra de vante omgivelser, og med „vante omgivelser" tænker jeg lige nu på forholdet mellem drenge og piger. Vi siger, at han ikke må gå ud med piger, han må ikke holde dem i hånden, han må ikke kysse, han må ikke danse, han må ikke svømme, han må ikke gå på jagt, han må ikke køre motorcykel, ikke løbe på ski eller på skøjter — der er flere ting, han ikke må.

Så her står han, forpligtet til en helt ny livsførelse. For at beskytte ham åndeligt er der visse ting, han ikke må foretage sig, og der er nogle, for hvem dette spiller en rolle. Lige så sikkert, som jeg sidder her, er jeg vis på, at den Onde bruger dette som et udmærket middel. En missionær har således 2-3 ting, der arbejder imod ham: Restriktioner, der er abnorme i hans nuværende livsførelse, den Onde, der vil anstrenge sig meget for at få ham ud til områder, hvor han ved, at missionæren vil blive fristet, og så den indskrænkede handlefrihed, som han skal lære at leve med.

Jeg har erfaret, at næsten ethvert problem, et ungt menneske har derhjemme — det kan være moralsk, at lære

sprog, at bande, bruge slang, det kan være klædedragten, vægten, ængstelse og uro eller et følelsesmæssigt problem — vil blive meget mere udtalt, når han kommer på mission. De svage punkter bliver svagere og de stærke bliver stærkere, med mindre missionæren tager skridt til at sørge for, at det bliver hans samvittighed, der kommer til at beherske hans livsførelse.

Men det er altså, hvad vi bør meddele om en mission, og vi bør hjælpe et ungt menneske med at forberede sig til at blive stærkt på sine svage punkter. Vi anvender — takket være Kirken — en hel del tid på „hvorledes man overvinder". Mange problemer kan blive løst, når man finder ud af, hvem „man" er. Mange løses, når man har passende forbindelse med Herren. Det hjælper også meget, når man opdager, at man har et vidnesbyrd om Evangeliet. Vi skal erkende, at alt, hvad der var grænser for derhjemme, er der også grænser for på en mission, og erkendelse er det første skridt til løsning af et problem.

Spm.: Vil De fortælle os lidt om udviklingen af det foreliggende missionærprogram og om alle for nylig foretagne ændringer, De har bemærket, medens har været missionspræsident her?

Præsident Dunn: Hovedtanken er ikke blevet ændret, siden missionærarbejdet begyndte for 140 år siden. Herren har givet os guddommelig befaling om at bringe Evangeliet til alle nationer, slægter, tungemål og folk. (Se vidnesbyrdet fra Vidnerne til Mormons Bog og Joh. Åb. 14:6.) Det er det, vi er i færd med at gøre. Der er imidlertid nogle, som har førsteret, nemlig: vi skulle først gå til Josefs hus, derefter til jøderne og andre folkeslag, som Profeten har anvist os. Evangeliet er for alle mennesker, det må være det fremherskende.

For nogle år siden begyndte Kirken på den nu så kendte lektiemetode. Den har vist sig meget effektiv til at nå dem, vi kalder „de ærlige af hjertet". Forskellige planer har været anvendt i fortiden, og de har varieret fra 30 til 60 lektier — nogle af dem har indeholdt over 100 lektier. For nogle år siden var det ikke ualmindeligt, at man underviste en familie i både to og tre år og dyrkede fællesskabet ind imellem at man holdt lektierne, for så til sidst at opdage, at de slet ikke var „ærlige af hjertet". Derfor mente man det tilrådeligt at danne et system for præsentation af lektierne, hvorved folk kunne sorteres. Når jeg siger sorteret, mener jeg ikke, at Herren ikke bryder sig om alle eller at vi er lige glade; vi leder blot først efter dem, som er oprigtigt interesseret i at høre Herrens ord. De seks lektier, vi nu har, har lige bestemt været det rette system. En missionær, som er vel forberedt, oplært og modtagelig for Ånden, kan i løbet af nogle få timers samtale afgøre, om en person ønsker at høre Evangeliet, eller om han kun længes efter fællesskab eller kammeratskab.

Men vær nu så venlig at gøre jer én ting klart: Vi prøver ikke på at forkynde hele Evangeliet i løbet af 5-6 lektier, det ville vi aldrig kunne gøre. Evangeliet er et livslangt studium, og der er ikke én iblandt os, som har lært det hele. Men det forhindrer os ikke i at være aktive Sidste Dages Hellige. Aktiviteten svarer til vidnesbyrdet, ikke sandt? Kirkens styrke er dens medlemmers personlige vidnesbyrd. Det, vi forsøger at gøre med de seks lektier, er ganske enkelt. Vi prøver på at få et menneske, som ikke kender Kirken, til for sig selv — og med Herrens hjælp — at finde ud

(Forts. på side 35)

Kærlighed til det, der er ret

AF ÆLDSTE MARVIN J. ASHTON,
Assistent til De Tolvs Råd

I de sidste par dage har mine tanker gentagne gange været optaget af det store budskab om styrke, som findes i Lære og Pagter (124:15): „ . . . thi jeg, Herren, elsker ham (Hyrum Smith) for hans hjertes oprigtigheds skyld, og fordi han elsker det, der er ret for mig . . .“ Hvilken velsignelse det er at være sådan indstillet, så man elsker det, som er ret.

Det ser ud til, at der blandt mange af os, der lever i vort nuværende samfund, er en tendens til at leve på kompromiser, rationalisering, sammenligninger og selv-retfærdiggørelse. Kærlighed til det, der er ret, er blevet erstattet med kærlighed til anerkendelse og bekvemmelighed.

Der er nogle, som fejlagtigt tror, at vejen til sikkerhed ligger et sted mellem vejen til retfærdighed og vejen til ødelæggelse. Andre synes at have overbevist sig selv om, at vejen til fuldkommenhed findes, når man bare kører frem ad kompromisernes motorvej.

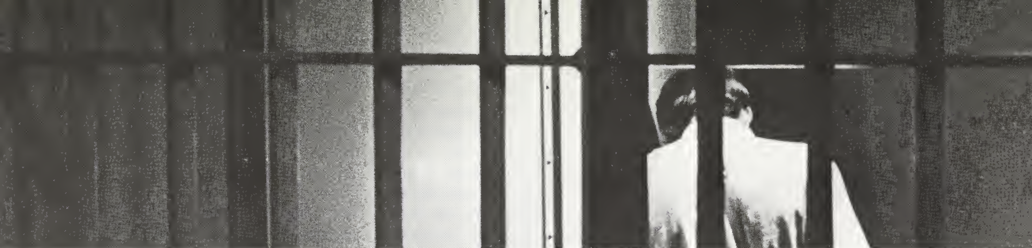
Forleden dag omtalte en moder sin søns opførsel — han var i gymnasiealderen — i en let og tilfreds tone, idet hun sagde: „Det kan godt være, at han ikke gør så meget ved sine studier, men han deltager i hvert fald ikke i universitetsoptøjerne.“ En fange i et fængsel — indsat på grund af en dom for indbrudstyveri — syntes at give sin stemme en klang af position, da han pegede på en anden fange og sagde: „Jeg er i hvert fald ikke så slem, som den fyr der.

Han er indsat for uoverlagt mord. En butikstyv mente ikke selv, at det var særlig uærligt, at hun var blevet grebet i at tilegne sig en hat, for der var andre, der havde stjålet hele dragter. Og hvad er det for en tankegang, folk udviser, når man hører nogen sige: „Jeg kan godt ryge to pakker cigaretter om dagen, men jeg holder mig fra stoffer“?

Verden lægger virkelig pres på både unge og gamle for at få dem til at eksperimentere og rette sig efter den, og det bliver værre og værre. Mange

Den ungdom, som lever livet ærligt og forhåbningsfuldt, søger ikke „vildledere“.

af os forfærdes, når man i dag bliver klar over, at der er stofbrugere selv blandt de 12-13 årige, Hvad der bør chokere os endnu mere er den taktik, der anvendes for at overtale vore unge til at prøve at tage stoffer. Unge mennesker, som er blevet rodet ind i den slags ondskabsfulde tidsfordriv, har fortalt mig, at tilnærmelser som nedenstående anvendes i vid udstrækning: „Stoffer hjælper jer til at flygte fra den lusede verden, I skal leve i, på en sjov måde." „Stofferne er den ensommes ven." „Stofferne giver jer den fornemmelse af at være voksne og jer selv nok, som I så brændende ønsker." „Stoffer erstatter mennesker."

Jeg ønsker at erklære med al den overbevisning, jeg er i besiddelse af, at disse ødelæggende lokkemidler kommer fra den Onde. Unge mennesker ledes til at tro, at de „trips", stofferne tager dem ud på, er den sikre „in"-vej at rejse på mellem from retfærdighed og ødelæggelse.

Stofferne er årsag til, at mange af vore unge mennesker „kvitter", før de i det hele taget er begyndt. De berøver et menneske hans sans for værdier. Stofpåvirket ungdom spiller abekatte i et kulturerstatningselement.

Jeg anbefaler, at vi, når vi overvejer stofmisbruget eller andre samfundsproblemer, samler os om årsagen i stedet for om symptomerne.

Når en ung mand stiller sig selv eller en ven dette sprøgsmål: „Hvorfor skulle jeg ikke tage stoffer?" stiller han højst sandsynlig et forkert spørgsmål. Hvad han i virkeligheden ønsker at vide og har brug for at vide er: „Hvorfor skulle jeg i det hele taget ønske at tage *nogen som helst form* for stimulans eller noget nedbrydende overhovedet? Hvad findes der i mit liv, som jeg er så ulykkelig over, så jeg ønsker at flygte fra det ind i en djævelsk verden af illusioner?" Hvis vi som forældre og venner fortæller vor ungdom, at narkotika er noget dårligt, ondt og umoralsk, og stadig ikke prøver at forstå, *hvorfor* vore unge vender sig til denne onde erstatning for virkeligheden, så bliver stofferne i sig selv det foreliggende problem og ikke symptomet på det langt større problem, som det er, at de er ulykkelige. Vi har brug for at forstå, hvorfor vore elskede unge ønsker at løbe fra deres nuværende livsførelse til det ukendte, men så farlige liv i afhængighed af narkotika. Hvad er det, der får et stærkt, dejligt, spillevende ungt menneske til at tillade et kemisk produkt at beherske sin adfærd? Hvad er det ved hjemmet, skolen, arbejdspladsen eller Kirken, som er så ubehageligt, at det synes nødvendigt at flygte?

Hvis vi ikke var stillet over for marijuana. LSD, speed og heroinets onder, ville vi møde en anden form for flugtmekanisme, fordi nogle af os som brødre, søstre, forældre, venner og lærere endnu ikke har været i stand til at nå vor ungdom på en sådan måde, så vi kan indgyde dem den tillid og kærlighed, de søger. Nogle af os sørger ikker for den stabilitet i hjemmet, den respekt og omhu, som ethvert menneske trænger til. De trænger til mere end at blive kirkeligt opdraget — de trænger til et kærligt hjemmeliv.

Hvor kan vi bedre lære vore unge kærlighed til det, der er ret, end i en lykkelig hjemme-atmosfære? Vore unge mennesker ønsker ikke „erstatning for mennesker", hvis vi sørger for en hjemlig atmosfære med indbyrdes kærlige forhold, hvor en fader, en moder, brødre og søstre virkelig lever for hinanden.

Forældre, lad os sikre os, at vore unge ikke fortsat udsættes for den idé, at det daglige livs stress kræver kemisk befrielse. Man bør bestandig fremholde de faktiske oplysninger om narkotika — hellere end at forsøge at skræmme dem eller skamme dem ud. Vi må prøve at opdrage vore børn således, at de hverken føler sig berøvet vor kærlighed eller bliver forkælet. Vi skal give dem ansvar i forhold til deres evner og aldrig overbeskytte dem mod de vanskeligheder, de vil støde på. Lige så sikkert, som nogle voksne — fædre og mødre — fortsætter med at „så vind," lige så sikkert vil de „høste storm". Lad os mere målbevidst forskanse os i de sande hensigter med familielivet, så vi sår samhørighed og høster glæde.

Når fristelser og udfordringer sætter ind, vil der komme smertefulde prøvelsens tider, ikke kun for vor ungdom, men også for deres forældre Altså er det mere påkrævet end nogensinde før, at der findes kærlighed, forståelse og anerkendelse i hjemmet, således at vore unge kan lære, at kun urokkelig forbliven på Guds veje vil lede til et rigt, lykkeligt liv.

Det er tiden nu til igen at slå den store sandhed fast, at Guds veje er de rette. De fører ikke blot til sikkerhed, men også til lykke og evig udvikling.

Når vi taler om at blive på de rette veje, må jeg altid tænke på en oplevelse, jeg havde sammen med en ven i Central Utah for nogle år siden. Hans hobby var løvejagt i bjergene. Sammen med andre bekendte, pålidelige heste, geværer og veltrænede hunde ville han prøve at opspore

løverne eller få dem jaget op i træerne, så han kunne fange dem. En dag, da jeg besøgte hans forretning, stod der en fuldvoksen jagthund bundet til et af skurene. „Hvor er han dog flot!" bemærkede jeg. Han svarede: „Jeg er nødt til at skille mig af med ham, jeg gider ikke have ham mere." „Hvad er der da i vejen?" fortsatte jeg.

„Siden han var hvalp, har jeg trænet ham op til at spore løver. Han ved, hvad jeg forventer af ham. Sidste gang, vi var ude på en tre dages jagt, fór han af sted efter en hjort, derefter gav han sig til at jage en hyæne og endelig var han efter nogle kaniner og blev borte det meste af en hel dag. Han ved godt, at han skal blive på løvens vej for at være *min* hund. *Vort* hverv er bjergløver, så — han er kort sagt billigt til salg."

Hvor ofte ledes vi ikke bort fra det rette spor ved at lade os distrahere af f. eks. „stoffer" der krydser vor vej? Opsøger vi somme tider den „kanin", det er nemt at få fat på, når „det store slag" foregår længere oppe ad vejen? Narkotikaproblemer er alvorlige i dag, og Kirken er dybt bekymret. Familier, forældre og Kirkens funktionærer bør gøre alt, hvad det er muligt at gøre for at forhindre eller behandle disse onder. Stofmisbrugets opståen har næsten dannet et sær-samfund inden for det større verdensomspændende samfund. Folk, unge og gamle, som spiller en rolle på narkotikascenen, klæder sig usædvenligt, har mærkelige frisurer og andre manerer, der skiller dem ud fra samfundet. Men medmindre de bliver uforskammede og går til angreb eller er uacceptable på grund af yderliggående opførsel, gør man kun skade ved at lukke dem ude fra vore møder og fra vort fællesskab. Det er vort håb, at vi kan undgå panik i os over det, der faktisk er vise dem overdreven opmærksomhed på bekostning af den majoritet, der lever i lydighed.

På den anden side må der heller ikke gå panik i os over det, der faktisk er et symptom på værre sygdomme. Der er kort sagt ting, der tyder på, at vi har overfodret ungdommen i og uden for Kirken med information om stoffer. Vi har — uden at det har været vor hensigt — gennem vore kraftige kampagner lært dem hvorledes og hvor de kan få fat i stofferne.

Kirken anerkender og støtter agtværdige menneskers og organisationers bestræbelser, når de forsøger at bekæmpe og behandle narkotikaproblemer. Biskopper og andre ledere inden for Præstedømmet bør hjælpe stofmisbrugere at finde hjælpemidlerne til helbredelse og rehabilitering.

Når folk er nysgerrige og begynder at beskæftige sig med stoffer, bør vi hjælpe dem til at styrke deres hjem og personlige livsførelse gennem hjertelig, kærlig omskoling omkring Evangeliets fundamentale principper. Vor ungdom spejder efter hensigtsmæssig ledelse. Det er nødvendigt, at vi fører de vildfarne tilbage. Vi skal lære de andre at fortsætte med at vælge det rette og holde sig på Herrens veje.

Lad mig gentage, at selv om narkotika er et yderst alvorligt problem, og selv om Kirken er et fleksibelt redskab i Herrens hænder, må vi ikke lade os lede bort fra vor evige og højst virksomme kurs af problemer, som — skønt de er alvorlige — kun er symptomer på værre sygdomme.

Høje standarder for adfærd vil altid være grundet på kærlighed til det, der er ret. Ugudelighed under hvilken som helst form vil aldrig føre til lykke. Vi skal være på vagt over for dem, der vil have os til at tro, at der ingen Himmel findes, intet helvede, og at den eneste vej til lykke er afmærket med kompromiser og bekvemmeligheder. Satan er virkelig, og han er effektiv (virksom). Stofmisbrug er et af hans redskaber. Han vil slå mennesker ud og gennem sin snuhed vil han gøre alle mennesker fremmede for Gud. Vi må ikke lade os bedrage. Gud lever, og gennem Ham og med Ham kan vi udføre alle ting. Vi må ikke give os selv lov til at blive inddraget i stofmisbrugets synd eller i den synd, det er, at gå på akkord med vore standarder; vi må hellere lære at undgå Satans veje.

Vor himmelske Fader er så interesseret i, at vi gør det rette, så Han vil velsigne hver af os med et tegn, hvis vi vil bede Ham om råd. Er vi klar over, at Herren har lovet os en fysisk tilkendegivelse, hvis vi blot beder Ham om at lede os til det, der er ret? I det 9. afsnit af Lære og Pagter, vers 8, giver Herren os denne indrømmelse:

„Men se, jeg siger dig: Du må udtænke det i dit eget sind, og da må du adspørge mig, om det er rigtigt; og dersom det er rigtigt, vil jeg bevirke, at dit hjerte brænder i dig, og derved skal du fornemme, at det er rigtigt."

Brødre og søstre, vi går på akkord med vore velsignelser, vi ræsonnerer os bort fra den sikre og trygge vej, når vi ikke beder Gud om at lede os i de bestemmelser, der skal tages i vort daglige liv.

Herren har lovet, at Han vil hjælpe os i vor stræben efter lykke, hvis vi vil vise Ham tillid og følge Hans vej. Et righoldigt liv vil vi få, hvis vi stoler på Hans styrke. Hvis vi vil herliggøre det

Præstedømme, vi bærer, og anvende vore talenter hver eneste dag, vil Satan ikke have magt over os, og vor himmelske Faders styrke vil gøre alle retfærdige handlinger mulige. Ammon anviser i sine bemærkninger til broderen Aron i det 26. kapitel, vers 12, hos Alma, en livsfilosofi, der giver tryghed:

„Ja, jeg ved, at jeg intet er; med hensyn til min egen styrke er jeg svag; derfor vil jeg ikke rose mig af mig selv, men jeg vil rose mig af min Gud, thi i hans styrke kan jeg gøre alt;... for hvilke(t) vi vil prise hans navn evindelig." Det eneste, vi skal gøre, for at kunne nyde et evigt liv, er at efterleve Jesu Kristi Evangelium.

Efter en af vore for nylig afholdte generalkonferenceafdelinger, kom en bekymret moder hen til mig og sagde: „Jeg vil meget gerne vide, hvad der menes med denne udtalelse: ‚Ingen succes kan erstatte nederlag i hjemmet.'" (Familieaftenens hæfte 1968-69. David O. McKay: „Til forældre i Kirken.") Da jeg ved lidt om, hvilke byrder denne min gode bekendt bærer i sine tanker og i sit hjerte på grund af en oprørsk, vildfaren datter, forklarede jeg hende denne betydning: Jeg tror, vi begynder at lide nederlag i hjemmet, når vi opgiver hinanden. Vi har ikke lidt nederlag, før vi er holdt op med at prøve. Så længe, vi virker ivrigt med kærlighed, tålmodighed og langmodighed trods overmagten eller den tilsyneladende mangel på fremgang, kan man ikke sige, at man har lidt nederlag i hjemmet. Det begynder først, når vi opgiver en søn, en datter, en fader, eller en moder.

For nogle dage siden fik jeg den dejlige opgave at skulle besøge nogle af vore lamanitiske venner i Supai, i bunden af Grand Canyon i Arizona. Medens jeg gik på vejen dér i Grand Canyon fik jeg anledning til at tale med nogle unge hippier, som var rejst ud til dette afsides liggende sted i forsøg på at flygte. Stoffer og et afgjort ønske om at komme bort fra alt og alle — efter hvad de selv sagde — ansporede dem til at søge til dette område og herfra til andre områder, når dette blev for trivielt. „Der er ingen, der bryder sig om os, og, ærlig talt, så bryder *vi* os ikke om det bestående" var det budskab, de overlod mig, jeg garanterer jer imidlertid, at det ikke var de ord, de anvendte. Som jeg sagde til en ung mand, og jeg giver den samme tanke til andre unge venner, som for tiden er grebet af stofvaner: „Lige så sikkert, som man kan gå ud genem Canyon i løbet af 3-4 timer med alle sine verdslige ejendele bundet på ryggen, kan man komme ud af denne stofvane. Vi er mange, der bryder sig om jer og som gerne vil hjælpe jer tibage ad stien op til motorvejen."

Til vore unge venner og desorienterede forældre, der er indfanget i stofmisbrugets stærke greb og dets hjertesorger, siger vi, at der *er* en vej tilbage. I kan komme bort fra det. Der *er* håb.

Jeg bærer vidnesbyrd til jer i dag, at kærlighed til det, der er ret, vil give os vor himmelske Faders styrke og beskyttelse. På Hans veje vil vi finde tryghed. Min bøn er, at vi vil have det ønske i vore hjerter, at vi oprigtigt vil søge de veje, der yder sikkerhed mod sådanne onder som narkotika, når vi holder alle Hans bud.

Medens vi forener os om at virke for vore unge og hjælpe dem til at kæmpe mod og undgå alle tidens fristelser, må vi da mindes følgende ord: „... Enhver skal være snar til at høre, sen til at tale, sen til vrede; thi et menneskes vrede virker ikke det, som er ret for Gud." (Jakobs Brev 1:19-20.) Jeg beder, at vor himmelske Fader vil hjælpe os at forkynde og elske det, der er ret, i Jesu Kristi navn. Amen. O

(Forts. fra side 4)

Men vær nu forsigtige, at I ikke misforstår Skrifternes sande betydning. Man kan ikke vælte sig i smudset og syndens sump og leve sit liv på en måde, der er ulovlig i Guds øjne, og så regne med, at omvendelse vil viske virkningerne af ens synd bort og anbringe en på det plan, man ville have været, dersom man altid havde levet et retfærdigt og dydigt liv. Herren viser kærlig barmhjertighed og godhed ved at tilgive os de synder, vi begår imod Ham eller Hans værk, men Han kan aldrig fjerne resultaterne af den synd, vi har begået mod os selv ved således at hindre vores egen fremgang mod vore evige mål.

Der er ikke noget, der hedder „heldige" syndere. Alle skal en dag stå for Gud og dømmes, enhver i overensstemmelse med sine gerninger i kødet. — Hvad tror I nu? Er synderens byrde lettere end den helliges? — (Se Åb. 20:12.)

Må i altid blive velsignet og ledet i jeres søgen efter det bedste i livet — beder jeg om i den Herre Jesu Kristi navn. Amen. O

ÆLDSTE JAMES A. CULLIMORE
Assistent til De Tolvs Råd

Ægteskabet er bestemt til at skulle vare evigt

Ægteskabet er en hellig forbindelse, som man først og fremmest indgår for at opfostre en familie

Mine kære brødre og søstre, som jeg står her for jer i dag, beder jeg om jeres tro og bønner, medens jeg siger de ting, jeg har på hjerte.

Vielse i templet for tid og evighed bør være målet for hver eneste medlem af Kirken, for ægteskabet er indstiftet af Gud (Se L&P 49:15.) Ægteskab er en befaling. Ægteskabet blev indstiftet ved guddommeligt dekret.

Herren sagde: „Atter siger jeg jer: Den, der forbyder ægteskab, er ikke af Gud, thi ægteskabet er indstiftet af Gud for menneskene.

Derfor er det lovligt, at en mand har en hustru, og de to skal blive ét kød, for at jorden kan opfylde formålet med sin skabelse,

og blive fyldt med det bestemte antal mennesker i overensstemmelse med deres skabelse, før verden blev til." (L&P 49:15-17.)

Ægteskab er en hellig forbindelse, som man først og fremmest indgår for at opfostre en familie i opfyldelse af Herrens befalinger.

Ægteskab, hvor der findes børn, og det smukke familieforhold, der kan komme ud af det, er livets opfyldelse. Hvis tingene gik, som de skulle, burde enhver fader og moder i et hjem være viet i templet for tid og evighed. Faderen skulle ære sit Præstedømme og præsidere over sit hjem i retfærdighed. Faderen og moderen skulle elske hinanden og deres børn. Børnene skulle elske og respektere hinanden og deres forældre. Alle børn burde være aktivt optaget af deres kirkelige opgaver. Herrens hensigt var, at ægteskab, indgået for tid og evighed i templet, skulle vare evigt. Sådan var *Hans* plan. Præsident Joseph Fielding Smith har sagt: Ægteskabet, således som det forstås af Sidste Dages Hellige, er en pagt, der er ordineret til at vare evigt. *Det er grundlaget for evig ophøjelse, for uden det, ville der ikke være evig udvikling i Guds Rige." (Doctrines of Salvation*, Bookcraft 1967, vol. 2, p. 58. Se Den danske Stjerne, febr. 1971, artiklen af Joseph Fielding Smith.)

„Derfor: hvad Gud har sammenføjet, må et menneske ikke adskille." (Mar. 10:9.) Det fremgår klart af Skriften, at ægteskab, indgået efter Herrens anvisning, ikke bør opløses.

Det er i sandhed sørgeligt at se, hvor letsindigt mange tager deres ægteskabsløfte. Der er stor bekymring blandt brødrene over det stigende antal skilsmisser inden for Kirken i vore dage.

Selv om skilsmisseprocenten blandt Kirkens medlemmer er betydelig lavere end nationens procent og skilsmisseprocenten blandt dem, der er viet i templet er mindre end blandt dem, der er borgerligt viet, er procenten alligevel alarmerende høj.

Skilsmisse er sædvenligvis resultatet

af, at en af parterne, eller begge, ikke efterlever Evangeliet. Jeg tror, at det var den samme grund til, at skilsmisse til sidst blev tilladt på Moses' tid, således som Frelseren refererede til den, da Han svarede farisæerne og sagde:

„Det var på grund af jeres hårdhjertethed, at Moses tillod jer at skille jer fra jeres hustruer; men fra begyndelsen har det ikke været således." (Matt. 19:8.) Og således er der også i vor tid medlemmer, som ikke retter sig efter Evangeliets lov i sin fylde, og ligesom på Moses' tid bliver skilsmisse tilladt, når det skønnes nødvendigt, selv om det aldrig har været meningen, at det skulle være således. Hvis begge parter i et ægteskab ville lægge evangeliske standarder og principper til grundlag, ville der ikke opstå ret mange problemer, som de ikke kunne klare. Når den ene eller den anden eller begge begynder at gå på akkord med Evangeliets standarder, opstår problemerne. Ægteskabet er en hellig forbindelse, og gode medlemmer af Kirken vil vide, at det først og fremmest bliver indgået med henblik på at opfostre en familie. Andre vigtige ønsker og planer i ægteskabet bør forstås lige vel af begge parter.

Med hensyn til den alvor, hvormed vi indgår ægteskabets kontrakt: „... at betragte ægteskabet som slet og ret en kontrakt, man kan indgå efter forgodtbefindende og i en romantisk grille eller med egenkærlige hensigter, for derefter at bryde den ved den første vanskelighed eller misforståelse, der opstår, er et onde, som fortjener alvorlig fordømmelse, især i de tilfælde, hvor børn kommer til at lide på grund af en sådan seperation." (Citeret i Blaine R. Porter, *The Latter Day Saint Family,* Deseret Book Co., 1966, pp. 402-403. Se Den danske Stjerne, juni 1971, artikel af David O. McKay.)

En liste over nogle af de mest almindelige årsager til skilsmisser blandt borgerligt viede, vil måske hjælpe os til at undgå disse problemer: „gemytternes uoverensstemmelse," ægteskabsbrud, pengevanskeligheder, grov behandling, uærlighed, manglende efterlevelse af Evangeliet, utroskab, mangel på ærbødighed for Præstedømmet, svigten, ustandseligt mundhuggeri, ligegyldighed, drukkenskab, ubehersket temperament.

„Gemytternes uoverensstemmelse" er blevet så almindeligt et udtryk, at det synes at retfærdiggøre mange problemer. Jeg er vis på, at der er tilfælde, hvor dette er berettiget, men hvad er „gemytternes uoverensstemmelse"? Synes I ikke, det antydet en vis egoisme? Er vi virkelig så uselviske? Elsker vi vor næste, som os selv, når vi ikke kan komme overens? (Se Luk. 10:27.) Har vi i alle henseender bestræbt os på at udligne vore sympatier og antipatier med dem, vor ægtemage føler? Hvis vi i sandhed lever efter Evangeliet, ville der være meget færre uoverensstemmelser.

Om uoverensstemmelser hos gemytterne sagde Præsident McKay: „Det er i sandhed en tragedie daglig at være vidne til, at et par, som før har solet sig i hinandens kærlighed, nu lader skyer af misforståelser og disharmoni formørke kærlighedslyset i deres liv. I det mørke, der følger, er kærlighedsglansen i deres øjne formørket, der er gjort resultatløse forsøg på at sige og gøre det rette, der kunne gengive, men ord og handling bliver mistydet og skarpe svar river såret op igen; de hjerter, der engang var forenede, bliver revet mere og mere fra hinanden. Når dette hjertesønderknusende punkt er nået, søger man skilsmisse." (Gospel Ideals, Improvement Era, 1953, p. 469.)

Jeg blev chokeret, da jeg fik at vide, i hvilken grad mænd er grove over for kvinder. Under oktoberkonferencen i 1951 sagde Præsident McKay: „Jeg kan ikke forestille mig en mand være grusom mod en kvinde. Jeg kan ikke tænke mig, at hun kan opføre sig, så hun fortjener en sådan behandling. Måske er der kvinder i verden, som irriterer deres mænd, men ingen mand er berettiget til at ty til fysisk vold eller til at lade sine følelser eksplodere i banden og sværgen. Der er utvivlsomt mænd i verden, som er i den grad dyriske, men ingen mand, der bærer Guds Præstedømme, bør nedværdige sig til den slags." (*Gospel Ideals,* p. 476.)

Spørgsmålet om manglende interesse, manglende tilkendegivelse af sine følelser, manglende hengivenhed er almindelige årsager til et ægteskabsbrud. Præsident Harold B. Lee sagde for nylig til en gruppe ledere inden for Præstedømmet: „Jeg siger jer, brødre, at det farligste, der kan ske mellem jer og jeres hustruer eller mellem mig og min hustru, er sløvhed ... at lade dem mærke, at vi ikke er interesseret i deres foretagender, at vi ikke giver udtryk for vor kærlighed og viser dem vor hengivenhed på utallige måder. For at være lykkelige skal kvinder elskes — og det samme gælder mænd." (Seminar for regionalrepræsentanterne for De Tolv, december 12, 1970, p. 6.)

At tage kyskhedens lov let eller overtræde Frelserens moral-lære er en pinlig affære. Det forekommer mig utroligt, at bærere af Præstedømmet og kvinder, som er blevet regnet værdige til at få en tempelanbefaling og blive viet dér, så ofte gør sig skyldige i ægteskabsbrud, utroskab og andre seksuelle synder.

I vor tid, da så mange kvinder tager arbejde uden for hjemmet, og hvor mænd og kvinder arbejder sammen, bliver mange hjem opløst på grund af noget, der begyndte som et uskyldigt bekendtskab.

Præsident McKay gav en nøgtern anvisning til mændene, da han sagde: „En mand, som har indgået en hellig pagt i Herrens hus om at blive tro mod sit ægteskabsløfte, er en forræder mod den pagt, hvis han lader sig skille fra sin hustru og familie, blot han har tilladt sig at lade sig bedåre af et kønt ansigt og en pæn skikkelse hos en pige, som smigrer ham med sit smil. Selv om en unøjagtig fortolkning af landets lov vil tilstå en sådan mand en skilsmisseattest, mener jeg, at han er uværdig til en anbefaling til at få sit andet ægteskab indgået i templet." (Gospel Ideals, p. 473.)

Bortset fra, hvad årsagen til skilsmisse kan være, er det sædvanligvis børnene, det går mest ud over. Alt for ofte bliver børnene berøvet de-

res nødvendige udrustning til livet. Præsident McKay sagde, at der er tre fundamentale ting, ethvert barn har ret til: 1) et godt navn, 2) tryghedsfølelse, og 3) muligheder for udvikling. (En Sidste Dages Hellig Familie, s. 406.) Muligheden for hvilken som helst af disse fundamentale ting formindskes ved en skilsmisse.

Da søster Cullimore og jeg gik til templet for at blive viet, kaldte præsident George H. Brimhall (for Brigham Young University) os ind på sit kontor. Han gav os nogle retningslinier, som vi har været taknemmelige for gennem årene. Han sagde: „De fire kilder, der kan bevare jeres ‚Edens Have' fra at blive en ørken, er stadig tillid, stadig rådføring, stadig bilæggelse af stridigheder, stadig bejlen."

Vigtigt i ethvert ægteskab er fuldstændig tillid — pålidelighed i alle ting. Den tillid, der er født af sand kærlighed, vil aldrig tvivle, aldrig mistænke hinandens retskaffenhed. En eller anden har sagt: „Samfundet er bygget op på tillid og regner med at kunne stole på hinandens retskaffenhed."

At rådføre sig med hinanden og træffe beslutninger sammen er så vigtigt for et lykkeligt ægteskab. Rådslagning med hele familien samlet er med til at bygge et godt familieforhold op. At rådføre sig med hinanden i alt, hvad man foretager sig, vil styrke ægteskabets bånd.

Jeg tror ikke, der findes noget større behov i ægteskabet end *bestandig overensstemmelse*. Det er derigennem, vi kommer hinanden nærmere. Når vi erkender vore egne fejl og anerkender dyderne hos den anden og tilpasser os dem, styrker vi vort ægteskab.

Henry Watterson — amerikansk journalist og politiker, 1840-1921 — har sagt: „Jeg kan ikke forlige mig med krig. Jeg kan ikke forlige mig med æresbevisninger. Jeg kan gøre indrømmelser over for alting indtil det punkt, hvor hadet og elendigheden kommer ind, hvor kærligheden hører op med at være kærlighed og livet begynder sin nedstigning til dødens skyggedal. Men jeg vil aldrig kunne gå på akkord over for sandheden. Jeg vil ikke gøre indrømmelser over for det, som er ret."

Bestandig bejlen. — Præsident McKay har sagt: „Spiren til et lykkeligt ægteskab sås i ungdomstiden. Lykken begynder ikke ved alteret, den begynder i ungdoms- og forelskelsestiden." (Pathways to Happiness, Bookcraft 1957, p. 49.)

Ens forelskelse og bejlen bør heller ikke slutte ved alteret. Hvor er det vigtigt, at man til stadighed er sig sit ægteskab bevidst og arbejder med det hver eneste dag, man lever, så man holder sin forelskelse og bejlen i live gennem venlige handlinger, betænksomhed og hensyntagen til enhver tid. Archibald F. Bennett udtrykker dette så smukt, da han skriver om familieophøjelse: „Alt for mange ægtepar er kommet til vielsesalteret med den betragtning at vielsesceremonien var afslutningen på deres bejlen i stedet for begyndelsen til en evig bejlen. Lad os ikke glemme, at under dagliglivets byrder . . . bliver de venlige ord om taknemmelighed, de små handlinger, der afspejler vor forelskelse, endnu mere påskønnet end i de dage forhen, hvor alting var sødt og dejligt. Det er efter vielsen og under prøvelser, der dagligt kan opstå i hjemmet, at et ‚tak, skal du have,' eller ‚Åh, det må du undskylde,' eller ‚kunne du tænke dig at gøre mig en tjeneste,' . . . vil bidrage til vedligeholdelse af den kærlighed, der førte jer til alteret . . . Vielsesringen giver ikke nogen mand ret til at blive grusom eller hensynløs, og den giver ikke nogen kvinde ret til at blive sjusket, tvær eller ubehagelig." (The LDS Family, p. 236. Se Den danske Stjerne, juni 1971, artikel af David O. McKay.)

Lad os holde vore ægteskabsløfter hellige og leve sledes, at vi kan komme til at glæde os over dets evige velsignelser; det beder jeg om i Jesu Kristi navn. Amen. ○

(Forts. fra side 28)

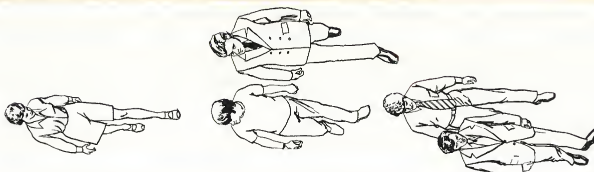
af, at Joseph Smith er en profet, at få vedkommende til at bøje sine knæ og *finde ud af,* om Joseph Smith er en profet. Hvis han i sit hjerte, gennem en indre overbevisning fra Herren, forstår, at Joseph Smith er en profet, falder alt andet på plads. Så kan vi undervise ham — og os selv — resten af vort, og det er det, Præstedømmet og alle Kirkens andre programmer er bestemt til.

Spm.: Hvilken oplevelse under Deres mission er De mest taknemmelig for?

Præsident Dunn: Det bliver svært at skille én eneste ud, men jeg kan sige, at det, at se snesevis af missionærer finde sig selv og Herren, har været den oplevelse, jeg er mest taknemmelig for. Jeg vil føje den sammen med en anden velsignelse: at se, hvad disse missionærer kan udrette med deres kundskab og deres vidnesbyrd ved at nå til andre, som ikke er medlemmer af Kirken. At have de mennesker, de har nået, siddende i min dagligstue med tårerne trillende ned ad kinderne, medens de takker Kirken og os allesammen, fordi de har fået del i alt dette, det er noget, der ikke kan måles med dollars eller lønningsposer eller høje stillinger eller noget som helst andet. Det sammentrænges til dette enkle, at vi deler med andre, hvad vi har, og vi gør det i oprigtighed, så de med Herrens hjælp for sig selv kan finde ud af, at det er sandt, Og, tro mig, Evangeliet er sandt. Gud lever virkelig, og vi i Kirken er allesammen bogstavelig talt Hans betroede tjenere, hvilket ingen af jer behøver at tvivle på et eneste sekund. Vi er allesammen kaldet til at forkynde Evangeliet dagligt, livet igennem, i ord og handling, for at bringe glæde og fred til alle, som ønsker det. ○

Ældste Dunn fra De Halvfjerds' Første Råd er for nylig vendt hjem efter at have præsideret over New England States Mission; han besvarer her nogle af de mest almindeligt stillede spørgsmål fra unge mennesker, som tænker på at tage på mission.

Hvor går du egentlig hen?

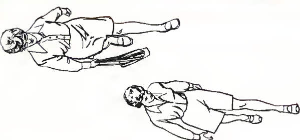

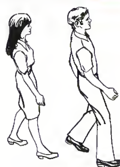
Mine elskede brødre og søstre — overalt:
For nogle uger siden var vi nogle stykker, der overvejede, hvad der ville kunne tiltrække folks opmærksomhed, når de passerede en travl lufthavn på deres rejse fra og til mange forskellige steder med mange forskellige formål. De ofte citerede spørgsmål randt os i hu: Hvor kom vi fra? Hvorfor er vi her? Hvor går vi hen? — men en variation af dem opstod af sig selv: Hvor går du *egentlig* hen? Og dertil kunne vi have føjet: Hvad *er* det egentlig, du ønsker?
Vi anvender megen af vor tid til bare at styrte rundt; vi tænker ikke altid over, hvor vi burde være, heller ikke over, hvad der er mest vigtigt.
Somme tider er vi optaget af ting, vi mener, at vi absolut skal have, og når vi så får dem, finder vi ud af, at de ikke betyder nær så meget, som vi engang troede, de gjorde.
Og sådan går årene — og selv om vi endnu er unge, bliver vi klar over, at vi er ældre, end vi var før.
Sådan set er der jo allerede gået en fjerdedel af dette år — måske delvis i jagen efter noget, der ikke er særlig vigtigt — hvilket minder os om den drøm, som John Ruskin fortalte, han havde haft:
„Jeg drømte," berettede han, „at jeg var til børneselskab, hvor der var sørget for alle slags underholdning . . . af en klog og god vært . . . Børnene havde fået lov til at boltre sig i stuerne og haven uden at spekulere på andet end at more sig . . . Der var musik . . . alle slags morskabsbøger . . . et værksted . . . et bord med alle mulige lækkerier, vi kunne tage for os af . . . og alt, hvad et barn kan tænke sig . . . men midt under det hele, faldt det 2-3 af de mere „foretagsomme" børn ind, at de kunne tænke sig at få nogle af de brede messingsøm, stolene var beslået med, og så begyndte de at trække dem ud. I løbet af kort tid var næsten alle børnene ved at forstrække deres fingre for at trække disse søm med de brede messinghoveder ud. Men med alt, hvad de kunne få trukket ud, var de andda ikke tilfredse, og så ville de allesammen have nogle af dem, de andre havde. Og det endte med, at de virkelig ‚foretagsomme' og ‚fornuftige' erklærede, at det eneste, der virkelig var noget ved den eftermiddag, var at få fat i en hel masse messingsøm . . . Til sidst begyndte de at slås om sømmene . . . *selv om de godt vidste, at de ikke ville få lov til at tage så meget som én eneste messingdup med sig derfra.* Men nej! det hed: ‚Hvem har flest søm? . . . Jeg vil have lige så mange, som du har, inden jeg går hjem, ellers har jeg ikke ro på mig.' De lavede til sidst så meget spektakel, så jeg vågnede og tænkte ved mig selv: ‚Hvilken falsk drøm om *børn* . . . Børn bærer sig aldrig så tåbeligt ad. Det kan kun voksne mennesker finde på.'" (John Ruskin: engelsk kunstkritiker og skribent, 1819-1900, fra „Little Brass Nails".)
Nuvel, jeg har ikke drømt en drøm som den, Ruskin fortalte om, men jeg har utallige gange undersøgt og bedt og tænkt dette igennem.
Kære unge venner, kære ældre venner, hvor går I egentlig hen? Hvad *er* det egntlig I ønsker?
For nogle måneder siden talte jeg ved en elsket, gammel

ÆLDSTE RICHARD L. EVANS
af De Tolvs Råd

Forbered dig til de anledninger, du får her og nu, såvel som til en fremtid, der er evig.

vens begravelse. Jeg tror ikke, han havde ejet mange af *denne verdens ting*, men jeg hørte hans sønnesøn sige: „En gang om ugen var Bedstefar sammen med hele sin familie — børnebørnene og alle de andre. Han var aldrig negativ, han gav altid udtryk for tro og opmuntring. Der var ingen ‚generationskløft'."

Og jeg tænkte på, hvor velsignet og tilfreds, jeg selv ville føle mig, hvis et af mine børnebørn oprigtigt kunne sige sådan om mig, når dette liv afslutter sit korte, uvisse løb.

Jeg tænkte på steder, hvor vi havde været, over hele verden, hvor der findes hundreder af millioner, der aldrig har haft den mulighed at lære at læse og skrive. Og så gik mine tanker til andre steder, hvor unge mennesker falder fra og tilsidesætter deres muligheder i en verden, der mere og mere kræver uddannelse og dygtighed — hvor mon de *egentlig* tror, de går hen?

Mine kære, unge venner, *hver eneste dag* er en del af evigheden. Det, der sker her og nu, har betydning for evigt.

Og jeg beder jer indtrængende om, hvor I end befinder jer, at berede jer for de muligheder, der venter jer her og nu, såvel som for en fremtid, der er evig. „Hvad betyder en anledning for det menneske, som ikke benytter den," spurgte George Eliot. (George Eliot, pseudonym for Mary Ann Evans, engelsk romanforfatterinde, 1819-1880; *scenes from Clerical Life: Amos Barton.)*

Naturens love, Guds love, livets love er et og det samme og har altid fuld energi. Vi lever i et univers af lov. Forår

følger vinter, det kan vi stole på. Solen står op igen til tiden i morgen. Det kan vi også stole på.
Og de moralske og åndelige love er også fuldt gyldige. Det er også noget, vi kan regne med. Vi må allesammen indse resultaterne af, hvorledes vi lever vort liv. Lad ikke nogen som helst få lov til at sige, at „almindelige mennesker" har ret eller magt til at ophæve Guds bud eller så meget som at tilsidesætte dem — bud, der er så praktiske og nødvendige, som en del af livet, fordi de indvirker på både helbred og lykke og fred, på ærlighed, moral og renhed, på alle gode egenskaber og på alt andet, hvad der vedrører vort liv.

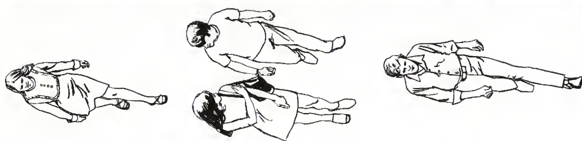
skyld vil fylde folks tanker med skammelige, nedværdigende billeder og påvirkninger på tryk.
Vi bør sandelig med alle til rådighed stående midler drive et sådant onde tilbage — et onde, der aldrig selv vil begrænse sig, men som vil blive stadig mere og mere udbredt og uhyggeligt, så længe vi tillader det.
Vi er forpligtede til at vogte børnene i deres uskyldighed og ærlighed. Og lad der foruden det stigende råb om at udrydde det fysiske fordærv blive et lignende om at udrydde tankens, adfærdets og moralens fordærv. Vor bekymring for det fysiske fordærv er ikke mere påkrævet end for fordærvet i menneskenes sind og sjæle.

Hvis nogen fortæller jer, mine kære, unge venner, at I kan tilsidesætte Guds bud uden konsekvenser, hvis nogen fortæller jer *det*, så kan I vide, at I lytter til en, som enten ikke ved bedre eller også ikke vil fortælle jer sandheden. Disse hjerner, disse legemer — med deres vidunderlige, fysiske funktion — som Gud har givet, skal vare en jordisk livstid, og at svække eller sløve sanserne eller nedbryde deres fysiske funktion, at misbruge eller undlade at drage omsorg for dem, at hengive sig til legemsødelæggende, sindssløvende, åndsfordærvende stoffer er tåbelig, ugudelig uforstandighed. Det, som ikke er godt for mennesket, bør mennesket ikke anvende eller foretage sig.
Men det er ikke blot fysisk straf, der bliver resultatet af at tilsidesætte love, der er også mental og åndelig straf — og sjælens indre angst. Som Juvenal sagde: „Den værste af alle straffe er den, at intet menneske bliver frikendt i sin egen samvittigheds retssal." (Decomus Junius Juvenalis, romersk satiriker, 60-140; *Satires*, XIII.)
Nuvel, vi bør leve, som vi bør leve, ikke kun, fordi det vil behage Gud, ikke blot fordi det vil glæde vore forældre, men til gavn for os selv; for hvert eneste bud, Gud har givet, hvert eneste krav, Han har stillet er gjort for *vor* lykkes, *vor* sundheds, *vor* freds og fremgangs skyld. O, mine elskede, unge venner, selv om der ligger egoisme bag, er det klogt at holde de bud, Gud har givet.
Men samtidig med den fysiske side af sagen må man også bekymre sig om vanhelligelsen af sind og sjæl, bekymre sig for leverandørerne og dem, der henter udbytte af pornografi, dem, som for vindings eller andre formåls

Medens vi nu går fremad i livet, er der to ting, der nøje må overvejes: magten til at forebygge og magten til at omvende sig.
Hvorfor gå imod livets love? Hvorfor styrte sig hovedkuls ind i svagt helbred og ulykke? Hvorfor leve imod sin samvittighed? Tænk på den hjertesorg, det forfald og al den anger, der kan hindres, hvis vi lever, som vi bør leve. Ingen kan skubbe konsekvenserne fra sig. Som Cecil B. DeMille sagde: „Vi kan ikke destruere ... budene. Vi kan knuse os selv imod dem." (Cecil Blount DeMille, filmproducent og forfatter, 1881-1959; „Brigham Young University Commencement Address, 1957.") Lad os tænke på, og leve efter og forkynde magten til at forebygge. „Hvis det ikke er rigtigt," sagde Marcus Aurelius, „så gør det *ikke;* hvis det ikke er rigtigt, så sig det *ikke.*" (Antoninus Marcus Aurelius, romersk kejser, 121-180; *Meditations*, Book XII, sec. 17, line 68.)
Men hvorledes vi nu end har fejlet i dette (og Himmelen hjælpe os til ikke at fejle), så lad os af hele vort hjerte vende os til omvendelsens magt.
Den tunge byrde af forkerte handlinger er alt for stor en byrde. Jeg har hørt præsident Lee sige, at den tungeste byrde i hele verden er syndes byrde. Det er ikke noget opløftende syn at se dem — unge eller gamle — som angstfuldt slæber på denne tunge byrde og ønsker til Himmelen, at de havde båret sig anderledes ad.
Men Gud være lovet for omvendelsens princip, for en Fader, som forstår os, og som har forsikret os, at Han vil godkende vor omvendelse, så vidt som den er oprigtig. Han har sagt følgende:

„Heraf kan I vide, om et menneske omvender sig fra sine synder: Se, han vil bekende dem *og aflægge dem.* ... den, der omvender sig fra sine synder, ham er de forladt, og jeg, Herren, kommer dem ikke mere i hu." (L&P 58:43, 42. *Kursiv* tilføjet.)

Dette kan I stole på. O, vend jer bort fra de veje, som vil føre jer derhen, hvor ingen virkelig ønsker at komme. Vend jer til det, som vil give jer fred og selvagtelse, renhed og god samvittighed.

Jeg giver mig ikke ud for at kende skemaet for vor Faders planer og hensigter, men én ting ved jeg, at for hver af os gælder det, at tiden til at vende om og gå i den retning, vi *bør* gå, ikke er senere end nu.

Hvor fører vejen os *egentlig* hen? Hver gang vi når den årstid, hvor vi højtideligholder vor levende Herres og Frelsers opstandelse, vil vi gøre vel i at huske på den guddommelige plan og hensigt, som til rette tid vil føre os fra dette hurtigt passerende liv til et virkeligt, personligt, evigtvarende liv, med ubegrænsede, evige muligheder, hvor vi kan have vore kære hos os, altid og for evigt. Dette er vor Faders plan og hensigt. Det er derfor, det virkelig betyder noget, hvor vor vej fører os hen, og hvorfor vi behøver Hans Evangelium til at fortælle os, hvorledes vi kommer der.

Vi takker Gud for Hans åbenbaringer til sine profeter i fortiden og i nutiden, og fordi Han ikke lader os sejle vor egen sø. Han har sagt mere til os, end vi nogen sinde har levet op til, og Han vil fortælle os endnu mere, når vi tjener Ham og holder Hans bud.

Jeg overgiver jer, mine elskede venner alle vegne, mit vidnesbyrd, at Gud virkelig lever, at samme Gud og Fader, som dannede os i sit eget billede, sendte sin guddommelige Søn, vor Frelser, til at vise os vejen til livet og forløse os fra døden; at Himlene er blevet åbnet og Evangeliets fylde gengivet for at frelse og ophøje os alle, hvis vi vil, thi dette er Guds hensigt: at tilvejebringe udødelighed og evigt liv for mennesket. (Se Moses 1:39.)

Jeg ved, at min Forløser lever og nedbeder Hans fred og velsignelser over alle mennesker allevegne, i vor Herres og Frelsers Jesu Kristi navn. Amen. ○

ÆLDSTE RICHARD L. EVANS 1906–1971

AF ÆLDSTE MARION D. HANKS, assistent til De Tolvs Råd

Da Ældste Richard L. Evans den 1. november 1971 stille gik bort fra dette jordeliv, efterlod han en dyb tomhed. I fjerne egne, på betydningsfulde steder, i ydmyge hjem og vantro hjerter virkede dette slag på samme måde, som digteren udtrykker med følgende ord:

„Som når en kongelig ceder, med grønne grene falder under høje råb på højene og efterlader en bar og ensom plet på jorden."

Richard Evans var berømt, æret som en af Herrens apostle af medlemmer af Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige over hele verden, elsket og respekteret af millioner som ophavsmand til „Det talte Ord" i Tabernakelkorets udsendelse fra Tempelpladsen i Salt Lake City, og velkendt i mere end hundrede lande som præsident for Rotary International.

Præsidenter og dommere og et stort antal almindelige mennesker beklagede hans død og tog sig tid til at give udtryk for deres sorg og deres kærlighed til hans efterladte familie.

Og dog var der intet i de enkle forhold, han kom til verden under, som havde varslet alt dette. Som den yngste af ni børn mistede han sin far ved en ulykke, da Richard Evans var kun ti uger gammel, og hans liv og personlighed blev formet af en kærlig mor i en familie, der holdtes sammen af offervilje, mod og tro.

Der var ingen der forærede Richard Evans en fremtrædende plads i denne varden. Han talte ved forskellige lejligheder om, at han ikke kunne huske, at han nogensinde var gået i skole uden først at gøre et stykke udendørs arbejde, for at hjælpe til med at tjene til dagen og vejen. Han dyrkede og solgte blomster, havde en avisrute, arbejdede i en isbar, kørte lastbiler, solgte uldtøj, arbejdede med reklame og trykkeri og med opmåling af jernbaner og arbejdede samtidig indenfor den nystartede radiofoni.

Efter at have gået på SDH-universitetet, studerede han på University of Utah men afbrød sin uddannelse for at tage imod et missionskald. I næsten tre år missionerede han i Storbrittanien, hvor han blev assisterende redaktør af Millenial Star og senere hen missionssekretær i den Europæiske Mission.

Efter sin mission blev ældste Evans knyttet til radiostationen KSL i Salt Lake City, samtidig med at han genoptog sine studier på University of Utah, hvorfra han tog sin bachelor-grad og master-grad med udmærkelse. I denne og den følgende tid blev han kendt som en fremragende radiospeaker og -leder.

Richard L. Evans begyndte at blive verdenskendt i 1930 i forbindelse med sin stilling som producer og speaker ved de nyligt påbegyndte landsdækkende radioudsendelser med Tabernakelkoret. Han producerede programmet og han skrev og forkyndte sine altid, udfordrende og opløftende korte prædikener hver søndag morgen i mere end fyrre år og lige indtil sin død. Hans skarpsindige, trøstende og motiverende inspiration nåede ind i millioners hjem og liv. For utallige mennesker, der ikke havde noget særligt kendskab til Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Helliges teologi, var han den eneste kirke de kendte og den eneste religion, de havde berøring med udadtil. Utallige andre mennesker lagde deres gudstjeneste omkring hans udsendelser.

Det litterære talent, der gav sig til kende i hans missionærtid, førte broder Evans i en alder af tredive år til opgaven som administrerende redaktør af Improvement Era, hvor han med hædersbevisning virkede mere end tre årtier.

Toogtredive år gammel blev han en af Kirkens Generalautoriteter. Hans kald til de Halvfjerds' første Råd gav ham i udstrakt grad mulighed for missionærvirksomhed. Han blev i oktober 1953 af Herren kaldet til apostel og til medlem af De Tolvs Råd.

Hvorend han som rejsende taler kom hen, ved Kirkens møder eller udenfor, prædikede han omvendelse og belærte om evigtvarende principper og vidnede om livets guddommelighed og Guds godhed og om de evige og vedvarende velsignelser. Han levede uselvisk, tjente Gud, hjalp sine medmennesker og brugte sin tid og sine talenter flittigt til at fremme Herrens værk og gøre godt for menneskene.

I vanskelige tider og når folk havde personlige problemer, tænkte mange mennesker på Richard Evans, både mennesker i fredtrædende stillinger og ydmyge mennesker, medlemmer af Kirken og mennesker, som ikke var medlemmer. Under hans sygdom rejste mennesker, han havde mødt på sin vej, langvejs fra for at være ved hans seng på hospitalet og opmuntre hans familie og ved hans be-

Richard L. Evans ved mikrofonen under en udsendelse med Tabernakelkoret

gravelse den 4. november, var der repræsentanter tilstede fra hele det verdensomspændende samfund, han havde nået ud til i sit arbejde.
Ganske nær ved hans kiste, hvori hans legeme hvilede under begravelseshøjtideligheden for ham i Tabernaklet på Tempelpladsen, sad hans elskede hustru Alice og de fire sønner, der er født i deres ægteskab, sammen med nogle af deres børn. På forhøjningen i den tætfyldte sal var hans kollegaer blandt Generalautoriteterne. Tabernakelkoret sang for ham og væggene gav genlyd af musik og sand pris og salen var fyldt med kærlighed og Herrens Ånd.
Richard Evans' navn, liv og gerning vil ikke blive glemt. Han er og vil blive husket med kærlighed og taknemmelighed „i dag og for altid". ○

Richard L. og Alice Thornley Evans med deres sønner: William Forrest, og fra v.t.h. Richard L., Jr., John Thornley og Steven. (Taget i 1953, da ældste Evans blev apostel.)

Fra Missionens Præsidentskab

Kære danske søskende!
Nu er det den tid på året, hvor vi bør tænke på de ting, som vi gerne vil udføre i 1972. Følgende er nogle af de ting, vi bør tænke på:

Efterhånden som verden går fremad i et stadig hurtigere tempo, kommer der flere krævende ting ind i vort liv: nye biler, nyt tøj, nye møbler, ferier etc., og disse ting er nødvendige, når de holdes inden for det rette perspektiv, og når vi har råd til dem, men hvis vi påtager os alt for mange forpligtelser og kommer i stor gæld, bliver vore problemer plagsomme og skaber mismod. Vær derfor omhyggelige, forsigtige og kloge med jeres forpligtelser. Køb ikke mere, end I kan betale for.

Vær overordentlig forsigtige med hensyn til alle planer om at blive hurtigt rig. Temmelig ofte hører vi om noget, som kan gøre én rig i løbet af en nat. Pas på, være forsigtig, brug visdom! Det er godt at tale med jeres grenspræsident om alle usædvanlige ting. Han har nøglen til at give gode, sunde, fordomsfri råd om alle problemer. Brug ham, det er det Herren ønsker vi skal. Mange mennesker har opdaget, at der ikke findes en tønde guld for enden af regnbuen, hvis vi trækkes ind i „Bliv hurtig rig-handeler."

Pas på! Der findes ikke noget, der er gratis. Alt må man betale for. Rådfør jer i jeres familiekreds med hustru og børn om de ting og planer I påtænker, så vil I opdage, at det betaler sig at bruge tid til det. Tænk før I springer ud i noget. Vent til i morgen med at træffe beslutning. Sov på det. Hold bøn, så vil I være på rette vej.

Kom ud af jeres gæld, og bliv udenfor. Dette omfatter ikke jeres hjem. Et hjem er en vidunderlig investering. Betal af på det så hurtigt som muligt, og få den virkelig dejlige følelse, som kommer af selv at eje hus og hjem.

Vær ærlige i jeres handlemåde med andre. Betal jeres tiende og andre ydelser, og det er nøjagtig lige så vigtigt at betale jeres skat ærligt. Vær fair over for alle mennesker.

Vær stadig aktiv i Kirken. Hvis I er det, vil jeres vidnesbyrd vokse. Hvis I ikke er det, vil I falde fra. Det er lige så sikkert, som at nat følger efter dag.

Elsk hverandre. Tjen hinanden, for ved at gøre det holder I det første og største bud.

Brug de talenter Gud har givet jer til at opbygge Guds rige, så det ikke skal tages fra jer.

Tænk alvorligt over enhver opgave I får Kirken. Afvis ikke nogen, med mindre I har talt om det med jeres grenspræsident angående grunden til det.

Tilgiv hverandre, som I vil have, at Gud skal tilgive jer.

Bed med et rent hjerte. Herren kan løse alle problemer. Giv Ham mulighed for det.

Hold alle lovene og befalingerne med et rent hjerte, så vil I have ret til alle himlens velsignelser. Han vil ikke tilbageholde dem.

Den første lov til at skabe frafald er unødig sladder, at tale ilde om en broder eller søster. I vil blive dømt efter jeres ord. Lad dem være gode.

Præstedømmebærere: Elsk jeres hustru, vis jeres børn vejen. Efterlev Evangeliet i jeres hjem, så vil I frelse jeres familie.

Sidst, men ikke mindest: Er I alle missionærer? Først ved jeres eksempel, dernæst ved jeres handlinger. Sender I henvisninger til jeres grenspræsident? I har en hellig forpligtelse. Vi har allerede 12 danske missionærer i marken. Hjælper I med jeres støtte? Der vil komme flere. Begynd i dag. Alle kvorum'er bør sende penge hver måned til missionens hovedkvarter for at støtte dem. Har I gjort jeres del i 1971? Vi har brug for jeres hjælp i 1972. I har nogle storartede danske brødre og søstre i missionsmarken.

I kan ikke give alting bort. Det kommer tidobbelt tilbage. Giv ikke, så det smerter. Giv, til I føler jer godt tilpas. I vil vide, hvornår I har denne gode følelse.

Må Gud velsigne ethvert sidste dages helligt hjem i Danmark, fordi de holder alle budene.

Jeg elsker jer alle!
Paul L. Pehrson,
missionspræsident

Hilsen fra Amerika

Søster **Mary G. Sorensen** og hendes søn **David** sender de kærligste hilsener med ønsket om en glædelig jul og et velsignet nytår til alle danske søskende.

Fødselsdage

Stjernen ønsker tillykke til følgende søskende:
Olga Louise Petersen, Randers, 90 år den 1. januar
Edy West Hansen, Odense, 70 år den 12. januar
Elna Madsen, Aalborg, 70 år den 13. januar
Otto Edvard Larsen, Aalborg, 75 år den 14. januar
Edmund Henry Christensen, Randers, 70 år den 28. januar
Johan Hugo Strømberg, Nordre Gren, 75 år den 30. januar

Døde

Aalborg
den 18. juli 1971 døde broder **Morten Pedersen,** 67 år gammel. Æret være broder Pedersens minde
Nordsjælland
Den 29. september 1971 døde søster **Ellen Margrethe Riege,** 71 år gammel. Æret være søster Rieges minde.

Dåb

Esbjerg:
24. juli 1971:
Bitten Nielsen døbt af broder Kurt Schrøder, håndspålæggelse ved samme
Aarhus:
29. juli 1971:
Aase Inge Andersen døbt af ældste Daryl Petersen, håndspålæggelse ved ældste Jan Birk
Rønne:
22. september 1971:
Hansine Emilie Margrethe Hansen døbt af ældste Frode Madsen, håndspålæggelse ved ældste Dennis Bird.
Nordre Gren:
1. august 1971:
Kim Auerbach ordineret til lærer af broder Egon Auerbach
Esbjerg:
29. august 1971
Karl-Henrik Hansen ordineret til diakon af broder Aage Hansen
Kim Gram ordineret til diakon af broder Bent Gram

Velsignelser

Slagelse:
15. august 1971:
Søren Edsberg Andersen og Johanna Edsberg Andersens datter **Eva Edsberg Andersen** velsignet af Knud Edsberg Andersen
Odense:
5. september 1971:
Preben Devantier Jensen og Marie Louise Jensens datter **Maria Devantier Jensen** velsignet af sin fader.
Amager:
5. september 1971:
Aage Brodersen og Lisbeth Brodersens søn **Thomas Brodersen** velsignet af Finn Poulsen

Ordinationer

Aalborg:
2. maj 1971:
Arne Poulsen ordineret til diakon af missionspræsident Paul L. Pehrson
Flemming Klitgård ordineret til diakon af broder Konrad Børge Klitgård
19. juni 1971:
Benny Uffe Kristensen ordineret til ældste af broder Orla Rode Nielsen
8. august 1971:
Ole Højmark Steffensen ordineret til præst af broder Magnus H. Steffensen
Nordsjælland:
6. juni 1971:
Bent Eli Stricker ordineret til diakon af broder Verner Olsen

Indbinding af Stjernen 1971

STJERNEN for 1971 kan nu indbindes.
Bogbinderen har givet os et meget fordelagtigt tilbud, nemlig kr. 40,00 incl. moms
Denne pris forudsætter imidlertid, at et større antal indbindes på en gang, og vi må derfor sætte fristen for indsendelse af de 12 numre for 1971 til 15. marts 1972.
Som tidligere år vil indbindingen kunne leveres i følgende farver: rød, bordeaux, blå, sort, grøn og brun. Husk derfor at anføre hvilken farve der ønskes:
Betalingen for indbindingen kan indsendes pr. postgiro 333.38, CHURCH OF JESUS CHRIST OF LATTER-DAY SAINTS, Dalgas Boulevard 164, 2000 København F. Husk på talonen at skrive „Indbinding". Girokort kan fås hos Grenspræsidenterne

HE JOLLY FARMER
CHEESE SHOP

